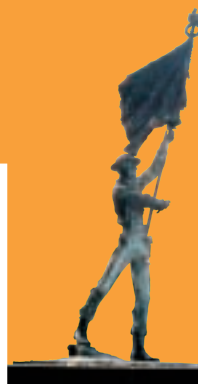

de

Vaandel

73

Jaargang 21 - Maart 2005

drager

Van de redactie

Vierde lustrum voor de Vaandeldrager

Tekst: Hans Sonnemans, hoofdredacteur

Twintig jaar geleden viel het eerste nummer van de Vaandeldrager bij ruim 700 leden van de Vereniging van Oud Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene" op de mat. Hoofdredacteur Math van Hooff presenteerde met trots het eerste exemplaar van het "officieel orgaan" van deze vereniging. Het werd het begin van een lange reeks Vaandeldragers.

Een reeks met de nodige problemen. Al na drie nummers moest een goedkopere drukker worden gezocht. Vanwege de kosten moest het blad helemaal met de hand worden uitgetypt, waarna de bladen werden verkleind en gedrukt. Het kostte Van Hooff heel veel tijd, zeker toen de stroom kopij opdroogde en er steeds meer zelf moest worden geschreven.

Na ruim viereneenhalf jaar mocht ik het redactiestokje van hem overnemen. Het blad richtte zich toen meer en meer ook op de traditievoorzitters van de Irene Brigade, het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, toen nog in Schalkhaar. De rubriek "Beste Willem", een correspondentierubriek met veteraan en oud-commando Willem van der Veer, werd veel gelezen en zou zo'n acht jaar doorlopen.

In 2001, bij het zestigste jubileum van het Garderegiment Fuseliers, verscheen het laatste nummer van het blad als verenigingorgaan van de Vereniging van Oud Strijders van de Brigade. In december van dat jaar werd het blad uitgegeven door de Stichting Brigade en Garde Prinses Irene en kwam ter beschikking van ALLE (oud) leden van Brigade en Garderegiment.

Het werd even wennen voor met name de oud-Brigademannen, die hun vertrouwde lijfblad moesten gaan delen met andere veteranen en ac-

tieve militairen. Het zwart-wit blad werd een kleurig, bijna glossy, magazine. De redactie werd versterkt met een professionele (vrijwillig) eindredacteur, Nelleke Swinkels –van de Vorst.

Het is mooi om vast te stellen dat de Vaandeldrager na twintig jaar springlevend is. Vorig jaar nog scoorden we een prachtige voldoende bij een lezersonderzoek. Die voldoende bleek ook nog eens toen een beroep op de lezers werd gedaan om een vrijwillige bijdrage te storten in een "Vaandeldragerfonds", bedoeld om het financiële gat van de uitgave op te vangen. Een bedrag van €12.500,- werd hierbij opgehaald, een resultaat dat de verwachtingen minstens tweemaal oversteeg...

Twintig jaar Vaandeldrager: begonnen als een blad van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene" en nu als het Regimentsblad van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. De redactie hoopt deze van de Brigade overgenomen "traditie" nog veel jaren uit te kunnen dragen!

Ook in dit nummer weer veel kopij van de verschillende verenigingen en van "onze" actieve Fuseliers in Oirschot. Natuurlijk is er speciale aandacht voor de Fuseliers die net weer veilig uit Irak zijn teruggekeerd: welkom terug in "het Oirschotse Zand"! We wensen u opnieuw veel leesplezier!

Colofon

Jaargang 21, nummer 73
De Vaandeldrager verschijnt
ieder kwartaal in een oplage
van 2000 exemplaren en
wordt verspreid via
controlled circulation

Hoofredactie:

Hans Sonnemans
e-mail: j.sonnemans@chello.nl

Eindredactie:

Nelleke Swinkels - van de Vorst
e-mail: nellekeswinkels@planet.nl

Redactie:

Lkol Tim Luiten
Maj Henk de Boer

Redactieadres:

Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 GZ Oirschot
Tel. 040 - 2665662
e-mail: 17painbat.st.sl.stooperszkn02@
rnla.mindef.nl

Vormgeving en Druk

Drukkerij Gianotten B.V., Tilburg

© Copyright:

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

Uitgave:

Drukkerij Gianotten B.V.
Bredaseweg 61, Postbus 9228
5000 HE Tilburg
telefoon: 013 542 50 50
fax: 013 535 91 75
e-mail: info@gianotten-drukkerij.nl

Fotografie:

Fotoarchief museum Brigade en Garde
Prinses Irene
Nelleke Swinkels – van de Vorst
17Painbat
Charly Cie GFPI
Sectie Communicatie,
13 Gemechaniseerde Brigade
RVD/ Foto/Eric Maas
Defensiekrant/Foto/Hennie Keeris

Coverfoto:

Elnt Arnoud Mather van de B Cie,
trotse winnaar van de Hemmestrofee

Website:

www.fuseliers.net

Inhoudsopgave

Van de redactie

- Vierde lustrum voor de Vaandeldrager

Stichting Brigade en Garde

- “Goed voorbeeld doet goed volgen”... 2

Vereniging van Oud Strijders Koninklijke Brigade Prinses Irene

- Grote veranderingen voor onze vereniging op komst 3
- Nieuws van de penningmeester 5

In memoriam 6

Vereniging van Indië-bataljons Garderegiment Prinses Irene 7

Vierde bataljon GRPI

- Nieuws van het Vierde Bataljon GRPI 8

Vijfde bataljon GRPI

- Nieuws van het Vijfde Bataljon GRPI 10

Zesde bataljon GRPI

- Sireentje nr. 56 13

Zevende bataljon GRPI

- Bataljon Berdjalan 14

Veteranenzaken 17

Vereniging Veteranen Vredesmissies GFPI

- Missie Berencompagnie in Irak geslaagd 18
- SFOR 10: Zeker geen routine! 19

Regimentsflitsen

- Van de Regimentscommandant 22
- Avonturen tijdens een missie in Irak 24
- Bijzondere Regimentsjaardag voor Fuseliers 28
- Regimentsweetjes 29
- Regimentskalender 32

Bataljonsnieuws

- In Memoriam, Fuselier Mark Peeters

Stichting Brigade en Garde

“Goed voorbeeld doet goed volgen”

Tekst: Guus van Leeuwe
Voorzitter Stichting Brigade en Garde

Het voorjaar is al weer aangebroken en velen zijn druk doende om hun zomervakantie in te vullen. Maar eerst moet er nog een belangrijke periode worden afgesloten; te weten die van de 60ste verjaardag van de bevrijding van West-Europa. In het bijzonder gedenken we de slag in en om Hedel, de glorieuze intocht als eerste geallieerden in Den Haag en niet in de laatste plaats de bevrijding van Nederland.

Ik herinner me nog als de dag van gisteren, dat ik als commandant van het bataljon deze trits van gebeurtenissen meemaakte ter gelegenheid van de 40ste verjaardag van de bevrijding. Schijnbaar onvermoeibaar zal een (te snel slinkend) aantal veteranen van de Brigade weer acte de présence geven bij die gebeurtenissen, te beginnen in Hedel. Lezers van dit blad worden geacht kennis te hebben van de omstandigheden waaronder de Brigade deze – naar later zou blijken laatste – heroïsche slag heeft geleverd. Ik wil er daarom niet verder op in gaan, maar wel wil ik hier nog eens een keer onderstrepen dat “oud-strijders ons zijn voorgedaan” in die strijd en helaas zijn er ook in die strijd gebleven.

“Goed voorbeeld doet goed volgen” (uiteraard niet voor het laatst bedoelde aspect van het soldatenleven!). Ik denk dan vooral aan allen die, na de Brigadepriode, zich hebben ingezet voor vrede

Gesneuvelde Irenemen in Hedel

Glorieuze intocht in Den Haag, mei 1945

en veiligheid. Ook zij zagen zich jaarlijks gewaardeerd door de gelegenheid die zij kregen om te paraderen voor de Prins in Wageningen. Wij weten dat daaraan een einde gaat komen, maar gelukkig komt er wel iets voor in de plaats. Als ik dit schrijf, ken ik de plannen voor Wageningen 2005 nog niet, maar het zou me niet verbazen als “onze” uit Irak terugkerende C-Cie daarin een vooraanstaande plaats zou kunnen vinden. De verkiezingen daar zijn perfect verlopen en dat is niet in het minst te danken aan de toonaangevende inzet van “de Nederlanders”, waaronder dus vele Fuseliers. Hulde! Ik wens ze voor de resterende periode evenveel succes als tot nu, en een behouden terugkeer.

Herdenkingen kunnen en mogen niet gepaard gaan zonder emoties. Zonder dat zouden herdenkingen ontaarden in een soort van zinloze gewoonte en zouden derhalve zinloos zijn. Ik weet dat binnen ons Regiment tradities op een uiterst zinvolle wijze worden gehandhaafd – anders zou ik ook geen voorzitter van de Stichting Brigade en Garde willen zijn – waarbij emoties een belangrijke functie kunnen vervullen. Wat de inhoud daarvan voor ieder van ons ook moge zijn, wees van één gemeenschappelijk ding overtuigd: Fuseliers, of zo u wilt Irenemen en –vrouwen, kunnen op grond van hun geleverde prestaties met opgeheven hoofd en met trots deelnemen aan de komende herdenkingen en ik vind dat een gelukwens waard.

Vereniging van Oud-strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage
Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom
Penningmeester: H. van Beers, Pr. Clausstraat 60, 4761 AM Zevenbergen
Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan bestuurslid: G.N. van Zalinge, M. Cherubinastraat 68, 4817 KZ, Breda
Adreswijzigingen kunt u in het vervolg sturen aan: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best of nellekeswinkels@planet.nl
Gironummer 1.999.533, "Ver. van Oud Strijders v.d. Kon. Ned. Brigade Prinses Irene"

Grote veranderingen voor onze vereniging op komst

Tekst: Rudi Hemmes, voorzitter van de vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

De ramp in Azië op tweede Kerstdag

Wat een vreselijke ramp in Azië aan het einde van het vorig jaar. Onze penningmeester heeft onmiddellijk namens ons allen een bedrag gestort op girorekening 555. Wij hopen dat de wereld bespaard blijft voor een gelijksoortige ramp, maar de deskundigen zeggen dat het niet is afgelopen. Laten wij er maar op vertrouwen dat het voorlopig niet gebeurt. U wens ik in ieder geval toe dat het hele jaar 2005 een goed jaar zal zijn voor u en allen die u dierbaar zijn. Het was goed te ervaren hoe groot de eensgezindheid van Europa was in respect voor de slachtoffers. Hopelijk zal het onderlinge respect voor elkaar in Nederland ook wat gaan toenemen.

Charly Compagnie

Op dit moment is de Charly Compagnie verplaatst naar Camp Virginia in Koeweit en doet aan konvooi begeleiding in verband met de re-deployment van SFIR.

26 maart komt het laatste (en grootste) gedeelte van de compagnie terug. Een kaartje schrijven is dus niet meer mogelijk.

Grote veranderingen op korte termijn

In vorige Vaandeldragers heb ik gevraagd of er vrijwilligers waren die onze bestuursleden kon-

den bijstaan. Wij worden allemaal wat ouder, met alle ongemakken die dan om de hoek komen kijken, en dan moet het bestuur maatregelen nemen voor de toekomst van onze vereniging. Er waren geen aanmeldingen van vrijwilligers en ook op de Algemene Vergadering was er geen respons. Ik begrijp natuurlijk wel dat niet alleen bestuursleden een jaartje ouder worden, maar het betekent wel dat op een gegeven moment bepaalde acties van het bestuur niet meer kunnen worden uitgevoerd.

In dat verband moet het bestuur u, tot haar grote spijt, mededelen dat er al op korte termijn in onze vereniging veranderingen zullen optreden. Frans Bakx, de man die jarenlang op alle bijzondere verjaardagen voor een attentie zorgde, moet daar

Frans Bakx en zijn vrouw in Normandië, december 2003

mee stoppen. Frans heeft zich de laatste jaren, ondanks pijn, chemokuren en bestralingen, geweldig ingespannen voor onze vereniging. Wij hebben bewondering voor de wilskracht, waarmee hij zich al die tijd op de been hield. De doktoren hebben hem nu verteld dat zij niets meer voor hem kunnen doen, behalve de pijn bestrijden. Bij Frans en zijn gezin is die klap natuurlijk verschrikkelijk hard aangekomen. Net als voor ons in het bestuur zal ook voor u deze mededeling een enorme slag zijn. Wij leven erg mee met Frans en wij hopen dat Frans met zijn vrouw, kinderen en kleinkinderen de tijd die hem nog gegeven is, op een goede manier kan doorbrengen en wij zullen alles doen wat in ons vermogen ligt hem daarbij behulpzaam te zijn.

Wij zullen ons best doen de werkzaamheden die Frans voor onze vereniging deed binnen het bestuur te verdelen. Maar het betekent wel, dat er een eind zal komen aan de attenties voor de leden bij verjaardagen en jubilea, want de geweldige hoop werk, die Frans daaraan besteedde, kan niet door ons worden overgenomen, ook al omdat wij niet over dezelfde faciliteiten kunnen beschikken als hij.

Hoewel wij daarvoor ons best zullen blijven doen kunnen wij ook niet garanderen dat wij bij elke begrafenis of crematie een oud strijder zullen kunnen vinden om daarbij aanwezig te zijn. Evenmin mag u rekenen op een bloemetje bij ziekte of overlijden.

Wij vinden het als bestuur verschrikkelijk u dit mee te moeten delen, want het luidt het einde in van de activiteiten van het bestuur binnen onze Vereniging. Wij blijven ons best doen, zolang dat ons gegeven zal zijn en wij hopen dat u allen zo goed mogelijk met ons meewerkt, bijvoorbeeld door u tijdig op te geven voor evenementen.

Evenementen in 2005

Dat zal in 2005 zeker nodig zijn, want er zullen evenementen zijn waarbij wij worden uitgenodigd om 60 jaar bevrijding te herdenken en waar wij ons beste beentje voor willen zetten.

5 mei Wageningen

In Wageningen wordt het op 5 mei in ieder geval een groot festijn. Het zal wel het laatste grote defilé in Wageningen zijn. Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard had al aangekondigd dat hij hoopte in 2005 voor het laatst het defilé te kunnen afnemen. Het zou een groots afscheid van

Prins Bernhard moeten zijn. Helaas heeft dat niet zo mogen zijn. Dat defilé wordt nu afgenomen door onze Kroonprins, die daarmee het eerbetoon voor zijn grootvader in ontvangst zal nemen.

29 juni Veteranendag

Dan is er op 29 juni, de verjaardag van Prins Bernhard, voor het eerst de door de regering georganiseerde "veteranendag", die daarna elk jaar op die dag zal worden gehouden. Dit jaar is die eerste veteranendag in Den Haag. Met ingang van het volgend jaar wordt het accent voor de veteranen door de Minister van Defensie gelegd op de veteranendag in juni in plaats van op de herdenking in Wageningen.

Die herdenking op 5 mei wordt vanaf 2006 alleen georganiseerd met veteranen uit de Tweede Wereldoorlog. Voor ons dus geen wijziging, behalve het "massale" karakter, want er doen in 2006 geen andere veteranen en geen actieve militairen meer mee aan het defilé in Wageningen.

8 mei Den Haag

De herdenking van de intocht in Den Haag op 8 mei, die dag precies 60 jaar eerder, wordt een feest, waarbij de Grenadiers en Jagers, die in 1940 Den Haag hebben verdedigd, ook worden betrokken. Natuurlijk worden ook onze Mariniers niet vergeten. Dat kan dus een geweldig defilé worden met hopelijk drie vaandels achter een militaire kapel door Den Haag.

Bijzonderheden hoort u nog, maar houdt u rekening met het feit dat de gemeente Den Haag ons om 15.00 uur wil ontvangen in de buurt van het monument van Hare Majesteit, Koningin Wilhelmina, aan het Noordeinde, waar we een krans zullen leggen. Dan een (korte) mars naar de Groenmarkt waarbij in de buurt van de Kneuterdijk voor Prinses Irene zal worden gedefileerd. Bij de plaque, die aan de intocht in Den Haag herinnert, vindt een herdenking plaatst, met kranslegging. Vóór we weer naar huis gaan wil de gemeente ons nog een kopje koffie en een broodje aanbieden.

12 mei reünie in Oirschot

Op 12 mei kunnen we dan napraten op de jaarlijkse reünie in Oirschot. We kunnen dan ook bespreken hoe het op de veteranendag op 29 juni in Den Haag zal gaan.

Ik hoop dat ik u, in dit bijzondere jaar, bij veel herdenkingen mag begroeten. Ik kijk naar u uit!

Onze bevrijders trekken Den Haag binnen

Nieuws van de penningmeester

Tekst: Henk van Beers

Graag laat ik u weten dat de contributies via incasso inmiddels zijn geïnd. Zij die ons niet gemachtigd hebben worden verzocht hun contributie te willen voldoen op het bekende gironummer van de vereniging (1.999.533 ten name van "Ver. van Oud Strijders KNB Prinses Irene te Zevenbergen).

Graag onder vermelding van: uw contributie 2005 of zoveel meer jaren zoals het jaartal op de adresdrager van uw Vaandeldrager aangeeft dat u betaalt heeft. Als u nog niet heeft betaald dan kunt u dat zien op de adresdrager van de Vaandeldrager. Er staat dan nog het jaartal 2004 of van nog langer geleden. De contributie bedraagt nog steeds minimaal € 10,- per jaar.

Herdenkingen in 2005

Tekst: Frans van der Meeren

In de bijdrage van de voorzitter heeft u al kunnen lezen dat er ook in het voorjaar van 2005 weer talloze herdenkingen zijn. De secretaris verzoekt u vriendelijk om hem schriftelijk te laten weten of u

aanwezig kunt zijn. Secretariaat: Noordsingel 23, 4611 SB, Bergen op Zoom,
Emailadres: f.van.der.meeren@12move.nl

8 mei 2005 Defilé te 's Gravenhage

Op 8 mei 1945 kwam, de Kon. Ned. Brigade "Prinses Irene" de eer toe, als eerste geallieerde eenheid, onze Residentie binnen te trekken. Nu 60 jaar na dato de herdenking van de intocht in Den Haag op 8 mei 2005.

Opgave: uiterlijk vóór 10 april met vermelding van het aantal personen dat aanwezig zal zijn.

12 mei 2005 Reünie (Genm. de Ruyter van Steveninckkazerne te Oirschot)

Opgave: uiterlijk vóór 10 april, met vermelding van het aantal personen, of u komt met openbaar vervoer of op eigen gelegenheid en of wij rekening moeten houden met een dieet.

De kosten van de reünie bedragen € 5,- per persoon. U kunt dit bedrag overmaken op giro 1.999.533 t.n.v. Ver. Van Oud Strijders v.d. Kon. Ned. Brigade Prinses Irene.

29 juni 2005 Veteranendag

Nadere bijzonderheden volgen nog.

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene en het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene.

Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Moge zij rusten in vrede!

VOSKNBPI

Mw. Jol	16 december 2004	Schoonhoven
A. van Pelt	27 december 2004	Driebergen
W. Kivits	27 december 2004	Zimbabwe
Mw. Y. Bakker – Nauta	03 januari 2005	Den Haag
P. Bakker	24 januari 2005	Zoetermeer
H. Wolf	09 februari 2005	Breda
S. Marks	10 februari 2005	Wolvega
J. Honig	19 februari 2005	Vlissingen
J. Godderij	23 februari 2005	Brunssum

Vijfde Bataljon GRPI

C.J. van Werdt	29 mei 2003	Australië
----------------	-------------	-----------

Zesde Bataljon GRPI

T. Wijlaars	07 december 2004	Eindhoven
-------------	------------------	-----------

Zevende Bataljon GRPI

A.A. Dinghs (1e Cie)	12 april 2003	Castenray
Chr. Jonkers (3e Cie)	13 augustus 2004	Almere(Buiten)
B.H. te Kolsté (2e Cie)	21 augustus 2004	Winterswijk
Th. Van der Star (Staf Cie.)	04 december 2004	Culemborg
J. van Wijk (4e Cie)	18 december 2004	Vuren
H.Ch. Bey (2e Cie)	06 januari 2005	Nieuwegein
Mevr. G. van Suylekom-Gludemans (weduwe van H.P. van Suylekom, 4e Cie)	28 september 2004	Rotterdam
Mevr. M. Roza – Lankhaar (echtgenote van T.Roza, 4e Cie)	08 februari 2005	Veen

17 Painfbat, A.Cie

Mark Peeters	28 december 2004	Maasbree
--------------	------------------	----------

Vereniging van Indië-bataljons van het Garderegiment Prinses Irene

Secretariaat:
Nic. Beetsstraat 29
6901 LW ZEVENAAR
0316 524002

Uitnodiging voor de Algemene Bestuursvergadering en jaarvergadering leden VOSIB

Tekst: Theo van Alst

De Vereniging Oud Strijders Indië Bataljons van het Garde Regiment Prinses Irene moet volgens de statuten in de eerste helft van het jaar een algemene Ledenvergadering organiseren. Dit jaar zal deze jaarvergadering plaatsvinden op woensdag 13 april in de Treffer van de kazerne in Oirschot aanvang 10.30 uur. Uiteraard is iedere veteraan van de Indië Bataljons van harte welkom. Veel aandacht is er voor de jaarstukken en financiële overzichten. Deze vergadering staat voor de eerste keer onder leiding van de nieuwe voorzitter H. Vleeming. Aan de deelnemers wordt om 12.30 uur een gratis lunch aangeboden. In verband met de reservering in het restaurant is het echter wel noodzakelijk dat u zich even telefonisch aanmeldt bij de secretaris: tel: 0316-524002 of bij de penningmeester, tel: 0575-519207. Dit kunt u doen tot en met 7 april. Tot ziens op 13 april in Oirschot. Het Dagelijks Bestuur hoopt veel Indiëveteranen te mogen begroeten.

**Stichting Fondsenwerving Militaire
Oorlogs- en Dienstslachtoffers.**

S F M O

De Vereniging van Oud Strijders Indië Bataljons van het Garde Regiment Prinses Irene ontvangt jaarlijks een subsidie van bovengenoemde stichting.

Deze stichting verkrijgt haar middelen uit de opbrengsten van de **Bank-Giroloterij**.

Uw deelname aan deze loterij wordt vanaf deze plaats dan ook van harte aanbevolen.

Erecouloir bij de Uitvaart van ZKH Prins Bernhard

Tekst: Wim ter Horst

Op plechtige wijze werd Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard op zondag 5 december 2004 overgebracht van Paleis Soestdijk naar Paleis Noordeinde in Den Haag. Een tiental veteranen van de Indië Bataljons ontvingen de eervolle uitnodiging om plaats te nemen in het erecouloir, dat werd gevormd in de oprijlaan van Paleis Soestdijk.

Ook bij de uitvaartplechtigheid op zaterdag 11 december 2004 waren meerdere veteranen van de Indië Bataljons aanwezig in het erecouloir langs de route.

Zij hebben zich allen op een buitengewoon waardige wijze gemanifesteerd tijdens dit laatste afscheid van de Prins, hetgeen mag blijken uit de brief van het Veteranen Platform die iedere deelnemer thuis privé heeft ontvangen. (zie pagina Veteranenzaken).

Nieuws van het Vierde Bataljon GRPI

Garderegiment

1946-1950
Reünie Commissie
4e Bataljon

Secretariaat:
Nic. Beetsstraat 29
6901 LW Zevenaar
0316 524002

Reünie 2005 op donderdag 6 oktober

Tekst: Theo van Alst

Op 26 januari kwam de reüniecommissie bijeen om eens terug te kijken en plannen te smeden voor het komende jaar. Afgesproken werd om dit jaar de reünie te organiseren op donderdag 6 oktober 2005. Het zal bij iedereen van het vierde Bataljon bekend zijn dat de reünie van hun club altijd plaatsvindt op de eerste donderdag in oktober in de thuishaven Oirschot. Onze reünie van 7 oktober 2004 was volgens de deelnemers weer zeer geslaagd, jammer dat op het laatst ongeveer 60 veteranen wegens allerlei omstandigheden afgezegd hadden. Degenen die helemaal niet gereageerd hadden ontvingen van de secretaris een brief met het vriendelijke verzoek iets van zich te laten horen. Uit de reacties op deze vraag moesten wij helaas weer 13 veteranen uitschrijven. Het raamwerk voor onze reünie op donderdag 6 oktober is nu opgezet. Het ziet er allemaal erg ge-

Eerbetoen aan gevallen kameraden

zellig en verrassend uit. Noteer donderdag 6 oktober in uw agenda, het is dan de hoogste tijd om uw oude makkers weer eens terug te zien.

Op de dag van onze bataljonsreünie wordt altijd een krans gelegd op her Ereveld Kembang Kuneng te Surabaya. Dit wordt verzorgd door de Oorlogsgravenstichting uit Den Haag. Vanaf 2005 zal er ook in Semarang een krans worden gelegd ter nagedachtenis aan onze drie kameraden die daar sneuvelden.

Kopij voor de Vaandeldrager

Het is voor uw reüniecomité vaak een probleem iets leuks actueels en zinvol te schrijven in ons regimentenblad de Vaandeldrager, daarom een oproep aan allen:

Heeft u nog kopij van gebeurtenissen of anekdotes over onze Indiëtijd of anderszins, stuur het naar uw secretaris, dan zal hij proberen dit te laten plaatsnemen. De eindredacteur van de Vaandeldrager heeft uw bijdrage het liefste digitaal. U kunt dus ook rechtstreeks mailen aan nellekeswinkels@planet.nl Via hoofdredacteur Hans Sonnemans ontvingen wij een aantal verhalen opgetekend door Hans Blom van de 4de Cie, 4de Bat GRFPI. In deze en volgende Vaandeldragers kunt u meelezen.

De bruggen van Plamongan

Tekst: Hans Blom

Op 3 juli 1947 arriveerde het 4de bataljon "Prinses Irene" in Semarang, een soort belegerde vesting van zo'n zes bij acht kilometer. Onze komst was voor de daar al langer verblijvende mannen van de T-brigade een opsteker, omdat zij zich onmiddellijk konden ontfemen over ons gloednieuwe wagenpark. Hadden wij toch niet nodig, want wij mochten eerst een paar weekjes acclimatiseren. Voertuigen waren daarbij overbodig, nietwaar? En werd er eens om een jeepje geroepen, dan konden onze monteurs vast wel één van hun afgeschreven exemplaren weer aan het rijden krijgen.

Acclimatiseren dus, jawel, ruim twee weken, tot 21 juli, toen de eerste politionele actie begon en de T-

brigade oprukte in zuidelijke richting. Wij mochten in oostelijke richting wat ruimte scheppen. Lopend dus, in linie door het alang-alang. Onze vierde compagnie kwam terecht in Plamongan, waar we twee bruggetjes moesten bewaken op de weg naar Gubug. Belangrijk voor een eventuele vervolgooperatie richting Kudus en Purwodadi. Maar toen ging er iets fout.

Geén veldbedden en klamboes

Het weinige transport dat we toch nog toegewezen hadden gekregen, bracht ons wel eten en munitie, maar géén veldbedden en klamboes! En dat hebben we geweten. Overdag geen probleem, maar in de nachten lagen we onder de struiken gespannen uit te kijken naar eventuele vijanden.

Geheimzinnige lichtjes bewogen zich hier en daar; er ritselde overal van alles. Wij durfden ons nauwelijks te bewegen en de muggen maakten daar dankbaar misbruik van. Met als resultaat dat begin augustus meer dan 90 van de 126 man van onze compagnie met malaria in de Semarangse hospitalen lag! Maar dat wisten we eind juli nog niet. Wij bewaakten alleen maar twee bruggetjes. Goed, overal lagen dubbelposten, die af en toe moesten worden afgelost.

Dat bleek 's nachts erg moeilijk, want niemand durfde een kik te geven. En dus verdwaalde er een aflossing! Dat merkten we uiteraard na verloop van tijd. Wat te doen? Ergens in het donkere voorterrein moesten die knapen zitten, zonder te weten hoe ze ons weer konden bereiken. Een lichtkogel dus; een witte uiteraard. En even later stond de hele omgeving in een helder licht. Toen dat na een poos niet geholpen bleek te hebben, nog maar zo'n ding. Maar de vermisten bleven weg. Wel zo verstandig, trouwens, want er lagen heel wat zenuwachtige vingers aan de trekkers. En een enkele keer ratelde er ineens een bren, waar de vuurvliegjes zich weinig van aantrokken, maar waar de verdwaalden liever niet op af gingen.

Wij bleven op onze bruggen passen...

Pas bij het eerste morgenlicht verschenen ze, voorzichtig roepend dat er niet op hen geschoten moest worden. Een hele opluchting. Tot opeens de bataljonscommandant met geleide verscheen om te vragen wat er aan de hand was geweest. Want ergens was het afgesproken alarmsignaal gegeven en de radioverbinding met ons was verbroken. Alarmsignaal? Nee, daar wisten wij niets van af! Trouwens, wat was dat afgesproken alarmsig-

naal eigenlijk? Daar wisten wij ook niets van. O, witte lichtkogels? Geen rode? Nou, nee hoor, bij ons geen alarm; er was alleen een aflossing van de wacht verdwaald geweest, maar die waren intussen al weer heelhuids terug. En een mopperende, niet uitgeslapen overste kon weer elders gaan zoeken naar narigheid. Wij bleven op onze bruggen passen. Het wende al wat.

De eerste gesneuvelde kameraad van het bataljon

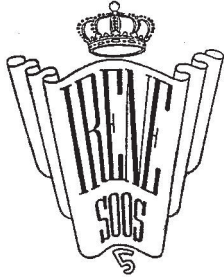
Op de avond van 25 juli hoorden wij in het oosten verontrustende geluiden: er werd op trommen geslagen en geschreeuwd of gezongen. Wij wachtten gespannen af! In de nanacht begon het: we werden beschoten! Van vlakbij nog wel. We schoten natuurlijk terug, maar de aanvallers lieten zich niet verdrijven. We hadden een paar 3 inch mortieren bij ons als ondersteuning en ook die mengden zich in de strijd. Maar waar die ene mortierbom vandaan kwam in de vroege morgen van 26 juli, weten we nu nog steeds niet zeker. Eén van onze peletonscommandanten, luitenant Janssen Schmidt hoorde hem aankomen en riep: "DEK-KEN!", maar werd zelf dodelijk getroffen. Ontsteltenis overal! Koud drie weken in Indië, en nu dood. Aan boord van de Tabinta hadden we nog maar pas zijn 24ste verjaardag gevierd. Ik was mijn "slapie" uit de B.S.-tijd van zomer 1945 kwijt. Hij was de eerste van ons bataljon en er zouden er nog 42 volgen....

Toen het goed en wel licht was verscheen een onderdeel van de T-brigade voor een uitbraak naar het oosten. Ze waren onaangenaam verrast toen ze tegen een vijand op bleken te lopen, die hen prompt twee gewonden bezorgde. Maar zij zetten door en hun (of eigenlijk ons?) rijdend materieel kon probleemloos over de heel gebleven bruggen van Plamongan verder. Janssen Schmidt ligt begraven in Semarang op het ereveld Candi, grafnummer D 177. Op 24 februari 1992 heb ik hem nog eens opgezocht, samen met mijn vrouw. Een keurig graf, dat wel.....

Ereveld Candi
in Semarang

Nieuws van het Vijfde Bataljon GRPI

Reüniecommissie 5-GRPI

Secretariaat:

H.A.M. (Ine) Speelberg-Hermans
Eikenlaan 13, 6063 BM Vlodrop,
tel. 0475-404404
ine.speelberg@home.nl

Aan onze oproep om kopij voor de Vaandeldrager te leveren, heeft Cor Karels voldaan door ons zijn, in dichtvorm, geschreven dagboek van onze reis naar Indië voor publicatie vrij te geven.

Onze hartelijke dank voor dit kostelijk verhaal dat wij niet in een keer kunnen opnemen maar in enkele edities zullen publiceren.

Per Kota Inten naar Indië (deel 2)

Tekst: C. Karels

De volgende dag, de zon komt op.
De zee is woelig, dat is 'n strop.
Maar van 'n Golf van Biskaje
Zeg,...ga je
Daarvan merken we niet veel.

De enige afwisseling, die is...
We zien hier en daar 'n grote vis.
Die opspringt uit 't water
'n Walvis....? Vent hou toch je snater.
Je maakt 'n grote kater.
Dat beest is veels te klein
Om 'n walvis te zijn.
Ik zeg je, "'t is 'n Dolfijn".
Zo vergane enkele dagen
Met kijken, schrijven, en ook soms klagen.
Maar niet op 't eten
Dat is hier best te vre... (nuttigen)
Ja de koks die zijn hier prima
De soep, de pap en de chocoladevla.
Daarvan zitten wij grote knullen
Als kinderen nog te smullen.
Thans is 't Zaterdag, dat klinkt nu wel dof
Vanmiddag wat 'n bof
Gaan we fijn weer met verlof.
Vanavond om 5 uur ben ik thuis
Verdoorie, wat zeur ik, ik ben abuis
We zitten nu eenmaal in de schuit
En komen d'r niet zo gauw meer ut.
We varen nu langs Spanje
Het land der Franconisten.
Alsof we dat niet wisten.
Ik laat me toch niet kisten.

Maar ga gauw 't hoekje om
Bij Kaap Vincent, dat is 'n bochtje
Nu duurt het niet zo lang dit tochtje.
Bij 't passeren van Cadiz
Geeft Jantje plotseling kreten
"'n Zeeslang hit me gebeten"
Ik ga 't poepdek op.
't Is de brandslang, vent lig niet zo gemeen te janken.
Dat heb je aan je Vaderland te danken
Die stuurde je toch naar de verre Oost
Laat dit nu voor je zijn 'n grote troost.
We passeren midden in de nacht
De Straat van Gibraltar, dat had ik niet verwacht.
En als we wakker worden, o, jee
Dan zitten we al in de Middellandse Zee.
Aan bakboord zien we Spanje's bergen.
Nou ja, daar moet U zich niet aan ergen.
Ik kan al die namen niet onthouden,
Want dan word ik snipverkouden.
Ik heb maar 'n klein hartje,
En als je voor 'n dubbeltje geboren bent
Dan word je nooit 'n kwartje.
Zo varen we door 't westelijk bekken van de zee
Maar heus dat valt niet mee.
Nu spreken ze wel eens van 'n heerlijk klimaat
En, dat men daarom naar de Middellandse Zee toe gaat.
Nou dat moeten ze mij niet meer vertellen,
De regen valt hier neer met bellen.
Het is fris, en de golven, meneer
Die gooien het schip steeds heen en weer.
Bij 't passeren van Algiers
Is de zee nog steeds maar miers.
En wat schommelt die schuit
Veel eten komt er uit,
Maar dan langs de verkeerde wegen.
Me God wat 'n zegen
Want toen heb ik op m'n bed gelegen.
Dat was niet van de zee...o, nee,
Maar van de pokken.
Ik ging toen zowat van de sokken.
Dat duurde zo twee dagen
Tot 5 Dec., nou heb ik niet te vragen
Op welke dagen
Ik te bed heb gelegen.
Die dag was 't Sinterklaas, en om halfnegen
Kregen we 'n St. Nicolaas-avond, wat fijn.
Maar daarvan kwam geen schijn
Ze gingen pakjes uitreiken
En 't ging er al op lijken.
Dat dit 'n tijd zou duren
Er verstreken ook vele uren.
Ik zat al wat te geeuwen
Toen ik m'n naam hoorde schreeuwen.
Ik had ook een pakje van thuis.
En zonder veel geruis
Heb ik me naar beneden laten zakken
Om in 't ruim 't pakje uit te pakken.
Ik vond 't geweldig in een woord
En werd tijdens 't smullen niet gestoord.
Toen ben ik nog even, boven gebleven
Ze hadden me niet meer kunnen verblijden
Toen heb ik me in m'n bed laten glijden.

Zaterdag 6 December, 't is mooi weer.
En de boot trekt goed van leer.

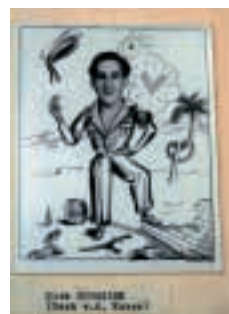
Die goede oude lobbies, zonder pracht
 Jij had toch ook nooit gedacht
 Dat je nog eens met zo'n vracht
 Militairen in Indië aan zou komen.
 Maar dat had ik ook nooit kunnen dromen.
 Er is nog iets dat wil ik niet missen
 Het zijn de vliegende vissen.
 Die zonder te liegen,
 'n meter of vijf over 't water heen vliegen.
 Plotseling worden er maatregelen genomen
 Om 'n uur of vier zal de boot in Port Said aankomen.
 Patrijspoorten, sluiten
 Allen naar buiten
 Deuren dicht
 Doe je plicht

En ga niet langs de railing staan
 Maar blijf er een meter vandaan.
 Alle ruimen worden bestoven
 Met DDT, moet je geloven.
 Dat is om de besmetting tegen te gaan.
 Waaraan we allen bloot komen te staan.
 Al deze gebaren
 Zijn tegen de cholera gevaren,
 Nu glijdt de boot door de haven heel zacht,
 Stil als de nacht
 Wat wij zien is 'n pracht
 Er is gen mens die nu lacht.
 De eerste palmbomen verschijnen
 Ferdinand du Lesseps zien we achter ons verdwijnen
 Met z'n hand maakt hij gebaren
 Dat wij door 't kanaal mogen varen.
 Wij zien ook de K.L.M. gebouwen
 Die ons alle zo vertrouwen.
 In de haven van Port Said zijn kooplui aan 't proberen
 Om ons tasjes aan te smeren.
 Maar die lui hebben pech
 Want de havenpolitie jaagt ze weg.
 De mannen lopen hier in lange jassen
 Die hun in 't geheel niet passen.
 Het lijken wel op jurken
 En ze zitten op hun hurken.
 Plotseling bemerkt men ook vrouwen
 Die hier met potjes lopen te sjouwen.
 Er staat 'n Mokumer naast me te kletsen
 Moet je horen wat die vent wist te zwetsen
 Hij zei: "Mot je nou es kaïke
 Wat zijn dat voor levende laïke
 Met 'n zwarte pore,em,
 Ik zou zo zeggen 't is schorem.
 'n Omgekeerde blompot op hun kanus
 Mot je nou es kaïke, Janus
 Daar gaan er 'n paar voor de vlakke
 Ik dacht dat die in mekoar zakte
 Nou goane ze weer stoan
 Wat hebbe die nou gedoan
 Kaik es, nou knappe ze dubbel
 Wat is dat voor gehubbel
 O!...zijn dat Mohamedoane

Die doar an 't bidden sloane
 Het is 'n rare boel, dat vind ik
 Ze hebben ook allemaal 'n zwarte sik
 Kaik nou es, doar loopt 'n griet
 Die zag ik nou eerlijk in 14 dagen niet.
 Ze heeft over d'r bakkus 'n gordijn
 Maar das toch niks voor mijn."

En zo hoorde men veel gelach en gepraat,
 Over alles wat men hoorde en zag op straat.
 Maar 's avonds om 'n uur of zeven
 Kwam er in de schuit weer leven.
 Nu zullen we komen in 't Suez kanaal
 Daar was veel te zien voor allemaal
 't Is jammer 't wordt donker
 Toch zien wij veel licht geflonker,
 Aan de wallen van 't kanaal
 Dat ding is toch maar kolosaal
 Aan beide kanten zand woestijn
 Wat moest dat wel 'n werk zijn
 Om zo iets te graven
 Vanaf Port Said tot Suez haven.
 Op zeker ogenblik liggen we stil
 Wat is er nu toch weer op til?
 'n Franse kruiser moet ons passeren
 En daarvoor gaat ons schip parkeren.
 Even later gaat de schuit weer meren
 Het zal mij benieuwen wat nu wil passeren
 We horen zeggen door de luidspreker,
 't Is de Johan de Wit, maar da's niet zeker.
 Voor de railing wordt 't dringen
 Het was aardig te zien hoe wij hingen.
 Allen wilden natuurlijk kijken,
 En 't zal al spoedig blijken
 Dat 't werkelijk de Johan de Wit was
 'n Neerlands schip dat was kras
 Een waar geloei steeg toen omhoog
 Dat horen en zien algauw vervloog
 Aan de andere kant, liet men ook van zich horen
 En zo ontstonden er twee koren.
 Nog enkele schepen gaan langs zij
 Maar daar was geen Nederlands meer bij.

De volgende dag breekt aan
 Het is Zondag, en kunnen naar de Mis toe gaan
 Het weer is prachtig, maar heet vandaag
 Arabieren lopen langs de kanaal kraag
 Ze zien er vuil uit, zover we merken
 't Schijnt dat die lui, ook op Zondag werken
 Dat kan hun blijkbaar niet schelen
 Er rijden er ook op witte kamelen
 En 's morgens om 'n uur of tien
 Is de grote stad Suez te zien
 Dat is 'n schitterend gezicht
 Zoals die stad daar ligt
 Vandaag kreeg sergeant Schuitenmaker een idee
 Een opstel te maken over de reis op zee
 Enkele zijn hiervoor enthousiast geweest
 Ook ik maakte er een, zoals U leest
 Laat ik hopen U is tevrede
 Dan doe ik 'n volgende keer ook weer mee.

Enkele dagen verstrijken vlug
Toen kwam dit opstel weer terug.
Bekeken door een jury heel nauwkeurig
De uitslag was voor mij niet treurig
De eerste prijs zal zijn,
175 sigaretten dat is nog eens fijn
Ik hou mij liefst maar heel klein
Want om jezelf op de voorgrond te douwen
Daar kan en wil ik niet van houwen
Maar toch kan ik U zeggen
Dat ik op de eerste prijs beslag wist te leggen
Ik ben besloten om hier niet bij te blijven
Maar de gehele reis op deze manier te schrijven
Na dit oponthoud kom ik dus weer vlug
Op mijn reisverhaal terug

Ik was bij de stad Suez gebleven
Vandaar tot Aden was er weinig te beleven
Vooral door de drukkende hitte
Was het geen doen om in de zon te gaan zitten
Het scheepspersoneel spant boven de dekken, zeildoeken
Waaronder wij kunnen zitten, te schrijven of te lezen in boeken.
Het is vandaag heet, ja 7000 km. Van Holland
Vier dagen varen, zonder iets te zien, dan misschien wat bergland
Vandaag wordt een telegram
Verzonden naar Rotterdam
Opoe Herfst is 106 jaren,
Rotterdam's militairen willen de moeite niet sparen
Om een felicitatie naar haar te doen gaan
Want bij zo'n leeftijd moet men toch even stil blijven staan.

8 December, op de Rode Zee
Aan boord is alles O.K.
Men begint de post bijeen te garen.
Wat wij de gehele reis op hebben moeten sparen
Want bij aankomst in Aden
Worden onze eerste brieven ontladen
Die per K.L.M. heel vlug en net
Op Hollands bodem wordt neergezet
Daar zal men dan kunnen lezen
Over alles wat wij hier beleven.
Als wij eindelijk in Aden arriveren
En wij een extra paar ogen mankeren
Om alles goed te kunnen observeren
De rimpelende zee, de rotsen
Waar de golfjes rustig tegenop klotsen
Het is machtig mooi, en interessant,

Te zien hoe vele bootjes varen langs de kant.
Het lijkt wel 'n wedstrijd, wie 't eerst
Bij onze boot is gearriveerd
Sigaretten bij de vleet Men grijpt het touw maar beet.
Wat naar de boot wordt geworpen, keer op keer.

En dan gaan de mandjes heen en weer.
Met geld naar benee en met 'n boog
Met sigaretten er in weer omhoog.
Zo verstrijken vele uurtjes
Genietend van alles, en zuigend op zuurtjes
Die men van de Cadie krijgt
Kringelende rook die naar boven stijgt
De sigaretten zijn hier niet duur
Minister Lieftinck kijkt wel zuur
Want vele guldens gaan van boord
En belanden in 'n ander oord.
Maar te 12 uren
Kan 't vertier niet lang meer duren
Want de ankers gaan weer op
En de schuit die draait z'n kop
Om de tocht te aanvaarden
Waardoor wij allen wat bedaarden
Want op 't laatste moment
Gebeurt er nog een incident
Zes militairen deden nog gauw
Geld in 'n mandje, wat ze met 't touw
Naar beneden lieten glijden.
Doch ze konden niet vermijden
Dat de kooplui het touw doorsnijden
Wat 'n schurken, da's ongehoord
Honderdttwintig gulden lazert over boord
En die bandieten halen gauw
Door 't binnenhalen van 't touw
Het mandje met de duiten binnen
Wat moet je daar nu tegen beginnen
Met volle speed,
Vaart de "diamant stad"
Sabang tegemoet
Door de Indische oceaan
Waardoor we negen dagen zullen gaan
Toch hebben wij ons niet te vervelen
Want Hylke Dijkstra gaat voor ons spelen
Met zijn bandje brengt hij vaak...
...en met smaak
Afwisseling en vermaak
Om de dorst wat te lessen, deze dagen
Komt men melkbussen in de ruimen dragen
Daar in zit limonade
Wat wij niet versmaden
Maar als het tijd is om te drinken
Wordt het dringen, en met stromen
Ziet men de jongens naar de ruimen komen
Dat is verfrissend voor de hitte
Ijskoude limonade, daar kun je weer van pitten
Of schrijvend op de dekken zitten.
14 December, vandaag komt de scheepscourant uit
Wiens naam naar verluid
"Samenclanck" luidt.

Wordt vervolgd!

S – Ireentje nr.56

Contactblad van het 6e Bataljon Garderegiment “ Prinses Irene “

Reüniecomité

Het reüniecomité wordt gevormd door:

Jan Elbers, Kluiseweg 264, 6815 EJ Arnhem,
tel 026-3514227.

Harry Vleeming, St. Willibrorduslaan 8, 6931 ES
Westervoort tel.026- 3118271.

Piet Peters, Kasteelsepad 7, 6686 EX

Doornenburg. tel. 0481-423410.

Fred Muskee, Eilandplein 266, 6922 EP Duiven.
tel. 0316- 280014.

Rekening bij de Rabobank, Arnhem onder nr.
15.86.65.996, alsmede een girorekening onder nr.
19.30.405. Beide rekeningen staan ten name van
Reüniecomité 6e Bat. GRPI

Bedankt!

Tekst: Jan Elbers.

Allereerst willen wij beginnen met de vele sobats te bedanken voor de ontvangen Kerst- en Nieuwjaarwensen. Behalve alle goede wensen stonden er ook opmerkingen in, zoals: “ Fijn dat jullie zoveel tijd besteden om oude maatjes elkaar op een reünie te ontmoeten “ of “ Wij waarderen jullie werk voor het bataljon zeer ”. Zulke opmerkingen geven de leden van het comité de moed om op de ingeslagen weg door te gaan. Zo'n schouderklopje doet veel goed!

Overlijden Prins Bernhard

De decembermaand was voor vele veteranen een zeer trieste maand in verband met het overlijden van Z.K.H. Prins Bernhard. Ik meen te mogen stellen dat wij aan hem vele goede herinneringen hebben overgehouden.

Wij denken dan aan het 50 jarig jubileum van ons Regiment; hoe hij daar per helikopter landde in

een weiland naast de kazerne in Schalkhaar en deelnam aan de festiviteiten.

En wie herinnert onze Prins niet op 5 mei 2004 in Wageningen, getooid met een baret.

Veel oud-strijders van de Indië-bataljons van ons Regiment waren bij de uitvaartplechtigheden aanwezig om hem de laatste eer te bewijzen.

Het was een indrukwekkende plechtigheid, welke door velen via de TV werd gevolgd.

19de reünie op donderdag 29 september 2005

De leden van het reüniecomité zijn inmiddels gestart met de voorbereidingen voor onze 19de reünie op donderdag 29 september 2005 in de ons bekende kazerne in Oirschot.

Wij hopen op die dag weer vele sobats te mogen ontmoeten.

Omdat niet bekend is, wanneer de Vaandeldrager dan zal verschijnen, heeft het comité besloten om alle in ons adressenbestand vermeldde personen t.z.t. een uitnodiging te zenden.

Hiermede wordt voorkomen, dat men de datum van de reünie niet tijdig zou weten.

Voorzitter Jan Elbers houdt een toespraak bij het monument

Wel kan worden vermeld, dat wij er in zijn geslaagd om u in de middaguren aangenaam bezig te kunnen houden. Dit om te voorkomen dat u na de maaltijd meteen weer huiswaarts keert. Het programma voor deze dag ontvangt u bij de uitnodiging.

Tot zover dan weer het laatste nieuws van ons bataljon!

Tenslotte

- wensen wij onze zieke sobats een spoedig geheel herstel toe.
- doen wij onze hartelijke groeten toekomen aan onze sobats in het buitenland.
- zien wij uit naar uw komst op onze 19de reünie.
- eindigen wij met de hartelijke groeten van Harry, Piet, Fred en Jan.

Nieuws van het Zevende Bataljon, Bataljon Berdjalan

Reüniecommissie van het 7e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene,

Jo van der Weerd, voorzitter, Houttuinen - Noord 33, 7325 RE Apeldoorn, tel. 055-3662338.

Wim ter Horst, secretaris, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen, tel. 0575-519207,

E-mail adres: wg.terhorst@chello.nl.

Gijs Spaargaren, penningmeester, J. van Galenlaan 38, 2253 VC, Voorschoten, tel. 071-5763640.

Willem Bruger, Rhederhof (App.C 135), Worthrhedenseweg 46, 6991 DV Rheden, tel. 026-4976744

Teus Meijer (Sociaal contactpersoon voor de regio Zuid West Nederland), Orchislaan 10, 3233 VE Oostvoorne, tel. 0181-485089.

Postbankrekening: 4347 ten name van Bataljon Berdjalan, J. van Galenlaan 38, 2253 VC, Voorschoten.

Van de voorzitter

Tekst: Jo van der Weerd

In december 2004 heeft het bestuur een brief gestuurd aan de dames van onze overleden Sobats. We hebben hen "goede Kerstdagen en een vrolijk nieuwjaar" gewenst.

Het bestuur houdt nog steeds contact met deze dames. Ze worden uitgenodigd voor de reünies en ze krijgen ons Regimentsblad "De Vaandeldrager" toegestuurd.

Als bestuur stellen wij het contact met deze dames zeer op prijs en zien hen graag deelnemen aan onze reünies.

Omdat het bestuur van diverse dames sinds jaar en dag niets meer heeft vernomen heeft zij aan de brief de volgende vraag toegevoegd:

"Mocht u echter, om welke reden dan ook, liever geen contact meer wensen en ook geen

"Vaandeldrager" meer willen ontvangen dan zouden wij dat gaarne van u vernemen.

Wij zullen uw mening respecteren, van verder contact afzien en u dit blad niet meer toesturen." Een aantal dames schreef ons dat ze niet meer zullen deelnemen aan de reünies en dat ze geen belangstelling meer hebben voor het lezen van "De Vaandeldrager".

Bericht van overlijden

Ook werd duidelijk, dat een aantal dames zijn overleden.

Het bestuur was hier niet, of niet op de juiste wijze, door de familie van in kennis gesteld. Er waren o.a familieleden, die een bericht hebben gezonden naar onze vorige voorzitter, wijlen Henk Krist, aan de Reigersweg in Apeldoorn. Maar daar

woont niemand meer van de familie Krist. Aan een aantal adressen is het contactblad dus onnodig toegezonden.

Daarom nogmaals ons verzoek: Zendt u het bestuur alstublieft bericht bij overlijden of verhuizing.

Gelukkig waren er dames die het contact, dat hun echtgenoten hadden met de oude sobats graag willen voortzetten. Anderen vroegen hulp bij het vervoer naar de reünie.

Het bestuur wil dit graag regelen.

Reünie op woensdag 20 april

Het bestuur is ijverig gestart aan de voorbereiding van onze reünie die, zoals u weet, wordt gehouden op woensdag 20 april 2005.

De tijd vliegt voorbij, het is zo 20 april, en er moet nog heel veel werk worden verzet.

De uitnodigingen zijn verzonden. Als u geen uitnodiging hebt ontvangen, laat ons dat dan even weten, dan kunnen wij hier alsnog voor zorgen. Inmiddels zijn er ongeveer 100 aanmeldingen, totaal zo'n 150 personen, bij ons binnen gekomen. Wij rekenen echter op minimaal 250 deelnemers, dus zijn er veel genodigden, die het aanmeldingsformulier nog moeten invullen en retourneren.

Bent u één van hen ?

Het bestuur doet in dat geval een dringend beroep op u om het formulier zo spoedig mogelijk (bij voorkeur vandaag nog) in te vullen en op te sturen.

Als wij ongeveer weten op hoeveel deelnemers wij kunnen rekenen, dan kunnen wij doorgaan met het organiseren van de diverse activiteiten. Dus....hopelijk tot ziens op 20 april in Oirschot!

Defilé langs het monument bij een van de eerdere reünies

De Jungle Pimpernel

Tekst: Wim ter Horst

De heer H.J.Schrover, destijds Compagnies Commandant van de 4e Cie van 7 GRPI, stuurde mij (lang geleden) een heel pakket op "folioformaat", waarin een volledig rapport stond van een patrouille, onder leiding van Dr.J.V. de Bruijn, bekend als "De Jungle Pimpernel". Dit rapport bevat uitvoerige beschrijvingen over leefwijze, cultuur en dergelijke van de diverse "primitieve" stammen uit het bergland van Nieuw Guinea.

Een gedeelte hiervan, voornamelijk over de leefwijze en cultuur van deze stammen, heb ik kunnen scannen en deel 1 van die tekst volgt hieronder.

"Verslag van een tocht naar Beura, het stroomgebied van de Beurong en Iet lop, het stroomgebied van de Lelorong in Centraal Nieuw Guinea door de controleur der Wisselmeren, Dr. J. V. de Bruijn van 9 juni 1941 tot 7 augustus 1941."

Dood en lijkbezorging bij de Migani's

Volgens de Moni bestaan er drie oorzaken voor de dood. Het meest algemeen is, dat iemand sterft door ziekte. Elke ziekte wordt veroorzaakt door boze geesten. Deze komen steeds door de anus iemands lichaam binnen en tasten het inwendige van de mens aan waardoor deze sterft. Velen sterven bovendien als straf, omdat zij zich zouden hebben schuldig gemaakt aan overspel. Tenslotte sterft een heel gering percentage aan hoge ouderdom. Andere oorzaken voor iemands dood bestaan er niet. Iemand's "tonné" (ziel, geest) verlaat door de mond het lichaam en trekt naar de "poetékoma", het zielenland. "Poetékoma" is ook het woord voor zee. De zee zou dan het zielenland zijn.

Ik maakte te Egadoesiga een lijkbezetting mede. Deze geschiedde zonder het geringste ceremonieel. Als iemand overleden is, wordt het lijk geruime tijd in het huis, waar hij overleden is opgebaard. Deze periode varieert van een tot, naar men mij wist mede te delen, wel twintig dagen. Dat het lijk na enige dagen reeds behoorlijk riekt behoeft geen betoog en het is mij een raadsel hoe men het in de woning nog kan uithouden. Het lijk wordt met tot onder de kin opgetrokken knieën opgebaard en in een hoek van het vertrek geplaatst.

Bij den dode te Mapa had men na enige dagen de

neus en de mond ervan met bladeren belegd tegen de uit het lichaam ontsnappende gassen. In het vertrek waren alleen vrouwen gezeten, die het lijk "beweenden". Men had ten teken van rouw gezicht en borst geheel met gele klei ingesmeerd. Het "bewenen" moet men overigens niet te nauw nemen. Toen ik er kwam, waren de vrouwen allen in een druk gesprek gewikkeld en slechts de besmeerde lichamen wezen er op, dat er iets bijzonders was.

Het "bewenen" van het lijk geschiedt alleen door de vrouwen. Mannen waren in het beschreven geval ook niet in het vertrek aanwezig.

Opgemerkt moet voorts worden, dat men de dode zijn peniskoker - bij de vrouw het schortje - niet afneemt.

De lichaamsversierselen als draagnetten en dergelijke worden echter alle afgenomen.

Een enkele keer geeft men de dode de versierselen mee.

De eigenlijke bijzetting van het lijk geschiedt zonder het geringste ceremonieel. In het geval, dat ik mee maakte, werd het lijk met hoog opgetrokken knieën door vier mannen gepikoeld aan twee lange stokken, net zoals men een varken vervoert. Bij de plaatsing op de stellage waren geen vrouwen aanwezig. De stellage wordt de dag van de bijzetting opgericht.

Na de bijzetting worden enige varkens, die het bezit zijn geweest van de overledene, door de familieleden geslacht. Over het algemeen staan de dodenstellages bij de Migani's vrij dicht bij de negorij, in tegenstelling tot de Ekari's, die hun doden, op een enkele uitzondering na, wanneer het een zeer groot hoofd betreft, ver weg van de nederzetting op heuveltoppen of in rotsspelonken

Deze groep "strijders" was aanwezig op 30 april 1950, "Koninginnedag".

De oude man met zijn "neusversieringen" is in 1950 gefotografeerd in Merauke.

en spleten plaatsen. Het marcheren in Kemandora door nederzettingen waar net kortgeleden een lijk is bijgezet is niet alleen voor het gezicht iets verschrikkelijks, doch ook de stank is afgrijselijk. Daarbij krioelt het in dergelijke nederzettingen van zwermen zwarte vliegen.

De dodenstellages zijn niet naar een bepaalde windrichting geplaatst. De plaatsing geschiedt geheel willekeurig. Een stellage in de nederzetting bij het dorpspleintje geplaatst, zal b.v. altijd met het front naar dit pleintje gericht zijn. Zoals bekend kennen alle bergstammen dus ook de Ekari's het mummificeren der lijken. Bij de dodenhuisjes der gemummificeerde lijken ziet men dikwijls de lichaamsversierselen van de overledene zoals draagnetten aan het huisje bevestigd. Bij niet gemummificeerde lijken heb ik niet opgemerkt, dat men de dode diens versierselen meeg geeft.

De aflevering in de volgende Vaandeldrager gaat over het weduweoffer.

Veteranenzaken

Dankbetuigingen

Naar aanleiding van het optreden van de veteranen na het overlijden van Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard zijn er diverse dankbetuigingen bij de deelnemende eenheden binnengekomen.

Onderstaand de inhoud van de brief die de Chef van het Militaire Huis van Hare Majesteit de Koningin schreef aan de voorzitter van het Veteranen Platform. Daarnaast was er eveneens een dankbetuiging van Brigadegeneraal H. Komen en van het Veteranen Platform.

Chef Militair Huis, Luitenant-generaal der Cavalerie, A. Blomjous:

“Hierbij breng ik mijn grote waardering en dank over voor de voortreffelijke wijze waarop de Stichting Veteranen Platform heeft bijgedragen aan het waardige afscheid tijdens de bijzondere staatsuitvaart van Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard der Nederlanden. Zowel de uitvoering van het erecouloir bij Paleis Soestdijk als de afzetting van veteranen bij Paleis Noordeinde en in Delft op de dag van de bijzetting heeft bij de Koninklijke Familie en velen in het land diepe indruk gemaakt. De vertegenwoordiging van veteranen tijdens de uitvaartdienst was uitgebalanceerd en deed recht aan de wens van de Prins”.

Voorzitter Stichting Veteranen Platform, Kolonel der Mariniers b.d. A.H.P. Knoppjen:

“Namens het bestuur van het Veteranen Platform willen wij u hartelijk danken voor, en complimenteren met de waardige wijze waarop u zich van uw eervolle taak ten tijde van het laatste eerbetoon aan ZKH Prins Bernhard heeft gekweten. U bent in alle opzichten een “ambassadeur” van het Veteranen Platform en de Nederlandse Veteranen geweest.

Het is ons bekend, dat HM Koningin Beatrix en haar familie u erkentelijk zijn voor uw steun. Hiervan getuigt eveneens de dankbetuiging van Brigadegeneraal H.Th.Komen. Wij danken u nogmaals voor uw inzet en inspanningen gedurende deze dagen.”

Mandataris Defensie, Brigadegeneraal H. Komen:

Vereniging Veteranen Vredesmissies GFPI

Voorzitter: Kolonel Arie Vermeij, Waterruit 56, 2804 PD Gouda,
Secretaris: Majoor Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom
Penningmeester: Nicole Hooft, Angoulemehof 24, 5627 LH Eindhoven

Missie Berencompagnie in Irak geslaagd!

**Tekst: Kol der Fuseliers, Arie Vermeij, Voorzitter
Vereniging Veteranen Vredesmissies GFPI**

In deze rubriek vindt u nieuws over de Vereniging Veteranen Vredesmissies GFPI en per nummer zullen wij een missie van onze (toekomstige) leden belichten. In dit nummer wordt teruggeblikt op de missie van de Compagnie van de Majoor der Fuseliers, Joost Doense als deel van de rotatie SFOR 10.

Verenigingsnieuws

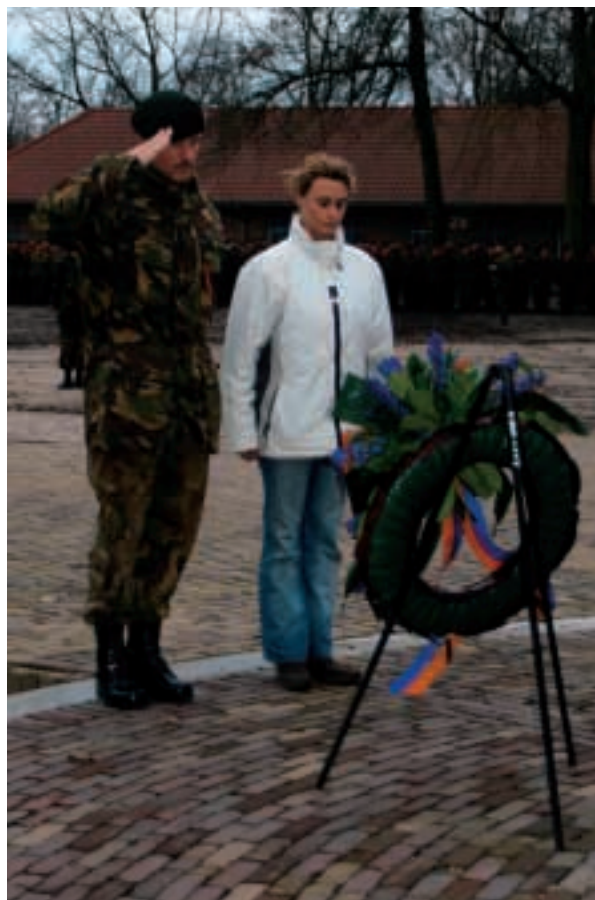
De volgende ontwikkelingen en nieuwtjes willen wij u vanuit het bestuur van de VVVGFPi melden.

Ten eerste is via het Veteranenplatform getracht de Tweede Kamer en de Minister van Defensie ervan te overtuigen dat actief dienenden na een uitzending ook recht hebben op de status van veteraan. Hoewel er indringende kamervragen over zijn gesteld, is dit voorstel helaas (nog) niet gehonoreerd.

Ten tweede maken wij bekend dat collegae die in (psychosociale) problemen zijn geraakt door een uitzending, een beroep kunnen doen op onze veteranenhelpers, Jeffrey Vincentie, Jan van Lieverloo en Adrie van Houwelingen. Het goede nieuws hierbij is bovendien dat Fuseliers ook mogelijk (financieel) kunnen worden ondersteund vanuit het 'Noothoven van Goorfonds'.

Regimentsjaardag

Op 7 januari vierden wij op waardige wijze de regimentsjaardag in het Oirschotse zand (letterlijk), waarbij Nicole Hooft en uw voorzitter namens u allen ook een krans legden bij het monument ter

Kol Arie Vermeij en mevrouw Nicole Hooft leggen krans tijdens de Regimentsjaardag

herdenking aan onze omgekomen voorgangers. Op dinsdag 11 januari vierde de 'Beren' C-compagnie van Kapitein Werner Blok op Base Colijnsplaat in Al Kihdr ook de regimentsjaardag. Het was een echte dag van kameraadschap; de Grenadiers en Jagers namen die dag de operationele taken over. Daardoor kon de

Berencompagnie een sportdag organiseren. Hoogtepunt daarbij was de voetbalwedstrijd tegen het elftal van de Iraki National Guardcompagnie, dat pas na verlenging en strafschoppen door de Fuseliers werd verslagen.

Verkiezingen

Het hoogtepunt van de uitzending van SFIR-5 waren uiteraard de verkiezingen, waarbij de C-compagnie op uitstekende wijze samenwerkte met de Britse Royal Highland Fuseliers. Inmiddels heb ik contact met Kapitein Werner Blok gehad over het mogelijk reeds bij terugkeer collectief lid worden van de C-compagnie van onze vereniging. Vanaf de tweede week van februari wordt Base Colijnsplaat ontmanteld en gereed gemaakt voor overdracht aan de Irakese autoriteiten. De uitzending loopt ten einde en op 7 maart zal de verantwoordelijkheid over de provincie Al Muthanna worden overgedragen aan een Brits bataljon. Op het moment dat ik deze rubriek schrijf, durf ik te beweren dat de Fuseliers hun invasiekoord wederom met ere hebben gedragen!

Ledenwerving

Ten slotte gaf ik in het vorige nummer aan dat wij nu ook zijn gestart met de werving van leden, onder de eenheden, die alleen tijdens de uitzending het invasiekoord mochten dragen. Dit blijkt een moeizaam proces te zijn, maar het loont de moeite. We roepen nog steeds u allen op: kijk om u heen, geef allemaal een paar adressen aan ons door of ons emailadres aan potentiële leden en maak al die kameraden die ooit samen met ons op uitzending gingen lid van de VVVGFPi! Ook al beseffen we het nu nog niet allemaal zo, maar over 10 tot 20 jaar hebben we zeer waarschijnlijk behoefte aan een netwerk van kameraden, zoals de VVVGFPi. Als voorbeeld durf ik de UNIFIL-veteranen te noemen; ook voor die mannen is het een heel moeizaam proces om elkaar nu nog te vinden (en ik spreek ook uit die ervaring). Laten wij hier onze les uit leren! Inmiddels groeit het ledental niet meer zo snel, maar nog wel gestaag in de richting van de 300.

Wilt u zichzelf of iemand anders aanmelden als lid van de VVVGFPi, kan dat bij de Sectie S1 van 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI in Oirschot of bij de secretaris vvvgfpi@home.nl of kijk eens op onze website WWW.VVVGFPi.NL

SFOR 10: Zeker geen routine!

**Tekst: Maj der Fuseliers, Joost Doense
Commandant Bravo "Eagle" Team 11 (NL)
Mechbat Regiment Huzaren van Sytsama, SFOR 10**

Enige tijd geleden werd mij gevraagd of ik iets wilde schrijven voor de rubriek van de VVVGFPi in de "De Vaandeldrager". Zoals de Kolonel der Fuseliers, Vermeij in het oktobernummer terugblikte op SFOR 5, kijk ik deze keer terug naar SFOR 10. Met dit artikel wil ik u een beeld geven van de uitzending van circa 200 Fuseliers op de Balkan in de zomer van 2001. Ik ga eerst kort in op enkele aspecten uit de voorbereiding en licht daarna enkele "highlights" uit de missie zelf toe.

Overwegingen bij de voorbereiding

In de aanloop naar de uitzending heb ik diverse keren met de compagniesstaf en de pelotonscommandanten gesproken over de "dreiging" van sleur en verveling en wat we daar allemaal tegen konden doen. Het was per slot van rekening alweer vijf jaar na het tekenen van de vrede en de discussie over nut en noodzaak van een zware, militaire aanwezigheid in Bosnië woedde volop. Mijn zorgen bleken echter volledig ongegrond. Er was zelfs zo veel te doen dat we soms moeite hadden om alle taken in het kader van "normal" framework operations te kunnen blijven uitvoeren. Zaten we een keer in een "rustige" periode, dan kwam er weer een opdracht binnen voor een grotere operatie of werd van de gelegenheid gebruik gemaakt om basisvaardigheden te trainen. Achteraf prijs ik me gelukkig dat we in de voorbereiding het zwaartepunt steeds bij "groen" optreden legden. Behalve dat we daardoor onze drills en technieken beheersten, waren we als team op elkaar ingespeeld en hadden we flexibiliteit tussen onze oren. Hierdoor konden we, ondanks de soms zeer korte reactietijden, de meest uiteenlopende, complexe en soms ook gevaarlijke opdrachten met vertrouwen tegemoet zien. Het mechat werd gevormd door 11 Tankbataljon. De Bravo 'Eagle' Compagnie en een deel van de Charly Compagnie vormden de harde Fuselierskern. De "Bravo's" waren gelegerd in Bugojno met uitzondering van het 1e infanterie-

Luchtfoto van Dutchbase Bugojno

peloton dat met de “Charlies” vanuit Novi Travnik opereerden.

Het formeren van de eenheid

Door de ruime ervaring die we binnen het Regiment inmiddels met uitzendingen hebben, verbazen we ons nauwelijks meer over het gemak waarmee we elke keer weer een gigantische partij werk leveren in de “uitzending voor de uitzending”. Eén van de aspecten die ik speciaal wil noemen, is binnenkomst van nieuw personeel. Als dit niet goed verloopt, gaat het ten koste van de samenwerking en heb je als commandant een serieus probleem. Bij het Bravo Team integreerden zowel complete pelotons als individuele militairen (..van de Pantserlucht doelartillerie!) zonder noemenswaardige problemen. Dit heeft niks met de organisatie te maken maar is puur mensenwerk. Ik maak dan ook graag van de gelegenheid gebruik om allen die erbij betrokken waren, van hoog tot laag, te bedanken voor hun inspanningen.

Geen routine

SFOR 10 was absoluut geen routine-uitzending, ook al was de oorlog al vijf jaar voorbij. Bij aankomst in Bosnië was het direct al onrustig: Kroatische nationalistenvan riefen op tot een afscheiding van de Moslim-Kroatische Federatie wat haaks staat op de afspraken uit het vredesakkoord. Eén van de dreigingen was dat Kroatische militairen hun kazernes zouden verlaten met alle gevolgen voor de (militaire) stabiliteit van dien. De kazernes werden dan ook klokrond geobserveerd en mede hiervoor was het mechatbat versterkt met een luchtmobiel mortierpeloton en een

“Crowd and Riot Control” (CRC) peloton uit Nederland.

Op 8 mei 2001, net na de commando-overdracht, kwam de Kanonnier der Eerste Klasse Bas Alsemsgeest van het CRC peloton om het leven bij een ongeval. Het maakte op iedereen diepe indruk. We hebben met het hele mechatbat op waardige en indrukwekkende wijze afscheid van hem genomen.

De missie gaat door

Kort daarna nam het Bravo team de daadwerkelijke bewaking van twee kazernes over. Enkele maanden lang was er, 24 uur per dag, een sectie aanwezig. Alhoewel de taak altijd professioneel werd uitgevoerd, was dit zeker niet tot een ieders genoegen...

De “normal framework operations” draaiden ook gewoon door. “Normal” is trouwens een absoluut understatement voor alle activiteiten die er plaats vonden: (véél) patrouilles, liaison op de meest uiteenlopende niveaus, begeleiden van het oorlogs-tribunaal, diensten op Base Bugojno, ontvangen van vele bezoekers, uitwisselingen met andere nationaliteiten, Quick Reaction Force en dezelfde taken, zij het op kleinere schaal, vanuit de minibase “Klein Beringen” in het noorden van ons gebied. Tussendoor ook nog verloofrotaties en velerlei opleidings- en trainingsactiviteiten zoals bijvoorbeeld de meerdaagse schietserie op Glamoč.

Multinationaal optreden

Het mechatbat maakte deel uit van de Multinationale Divisie South West (MND SW). In

Een YPR vuurt zijn 25 mm kanon af tijdens de schietserie op Glamoč

dit verband werden diverse, grotere operaties uitgevoerd. Vaak leverde het mechatronisch hiervoor een compagnie of team waarvan het Bravo Team meestal de kern vormde. De reden hiervoor was dat het B-Team geen eigen base draaiende te houden had en daarnaast terug kon vallen op de Compagniestaf van de Pantsergenie om vanuit Base Bugojno de gebiedsverantwoordelijkheid tijdelijk over te nemen.

Een paar voorbeelden, te beginnen met Operation Mosque II. Moslims wilden middenin Banja Luka (de hoofdstad van de Servische Republiek) de eerste steen leggen voor de herbouw van een moskee. Een eerdere poging was op een grote rel uitgelopen: uit de hele Republiek waren “hooligans” opgetrommeld om – succesvol – de plichtigheid te verstoren. De politie slaagde er nauwelijks in om de Moslims en de vele Vips te beschermen. De Divisiecommandant wilde 300% garantie dat de “herkansing” niet uit de hand zou lopen.

Sgt Van Rosmalen “marshallt” een Cougar tijdens de QRF oefening “Blue Light”

Daartoe ontplooi de divisie bijna drie bataljons, plus de nodige helikoptercapaciteit, in en om de stad als back-up van de lokale autoriteiten. Het Nederlandse team had de schone taak om als divisie reserve in ongeveer 12 uur de meest uiteenlopende opdrachten voor te bereiden en te verkennen. Door het machtsvertoon van SFOR (en met enige dank aan de weergoden: het regende pijpenstelen) verliep de ceremonie zonder grote incidenten.

Flexibel optreden

Een andere operatie was een zogenaamde “back-fill”: Operation Carbon. Het Britse bataljon had

een grote oefening en het Bravo team nam gedurende ongeveer een week hun “framework” taken over in een, bepaald niet klein, gebied in de Servische Republiek. Overigens lagen de voor sommigen nog welbekende stad Knezevo en Base Obodnik ook in dit gebied. Bij de uitvoering bleek dat de Engelse procedures hier en daar behoorlijk afwijken van de Nederlandse. Met gezonde Fuselierflexibiliteit werden onvolkomenheden opgelost en werd ook deze opdracht succesvol afgesloten. Vermeldenswaardig is de Britse kok op de pelotonsbase in Knezevo: deze liep de hele dag te roepen dat hij ervan baalde kok te zijn maar regelde maaltijden en verleende service waar Joop Braakhekke jaloers op kan zijn!

In deze periode viel ook 11 september en dit leidde tot de nodige extra activiteiten. Zo namen we extra beveiligingsmaatregelen voor ons optreden zowel in als buiten de base en steeg het aantal “requests for information” op het inlichtingenfront explosief. Alles wat tijdens of na de oorlog ook maar iets te maken had met Moslimextremisme mocht zich verheugen op intensieve belangstelling van SFOR.

Operation Gauntlet

Als laatste voorbeeld noem ik Operation Gauntlet waarbij het aantal Bosnische wapenopslagplaatsen gereorganiseerd en drastisch verkleind werd. Zonder andere operaties te kort te willen doen, is dit wel één van de zaken geweest die de stabiliteit in Bosnië aanmerkelijk vergrootte. Behalve druk coördineren met de lokale militairen betekende dit een groot aantal verplaatsingen van wapens en materieel in zeer korte tijd. Met name in de Servische Republiek werden de nodige spanningen verwacht en daarom legerden we het Bravo Team een week op het oefenterrein Manjaca bij Banja Luka. Het wachten op mogelijk inzet werd bekort door allerhande “groene” zaken te beoefenen waaronder het uitvoeren van een luchtmobile raid met scherpe munitie.

Tot slot

Op papier een uitzending van zes maanden beschrijven, betekent keuzes maken. Je kunt nu eenmaal niet alles beschrijven wat er gebeurd is en doet dus altijd mensen te kort. Ik hoop desondanks dat ik erin geslaagd ben een impressie te geven van SFOR 10 die alle lezers, jong of ouder, veteraan of (nog) geen veteraan, aanspreekt.

Regimentsflitsen

Van de Regimentscommandant

**Tekst: Lkol der Fuseliers, Tim Luiten
Bataljons- en Regimentscommandant**

De eerste bijeenkomsten en artikelen in het nieuwe jaar staan meestal in het teken van terugkijken op het oude en vooruitkijken op het nieuwe jaar en vinden onder min of meer vrolijke omstandigheden plaats.

Dat zou ook nu zo zijn, ware het niet dat de eerste dagen van het nieuwe jaar overschaduwde werden door droevige gebeurtenissen.

Op Tweede Kerstdag werd de wereld opgeschrikt door de melding van een natuurramp in de Indische Oceaan waarvan ons de omvang pas dagen daarna enigszins duidelijk werd. Er wordt gesproken over meer dan 150.000 slachtoffers en sommige schattingen spreken over nog meer. Dit zijn aantallen waar je geen voorstelling meer bij kunt hebben. Iedereen bij het regiment was daar in de eerste week van dit nieuwe jaar erg mee bezig en leefde volop mee met de slachtoffers. Er werd gul gegeven bij de inzamelacties die op en rond de kazerne werden gehouden.

Dichter bij huis werd ik op donderdag 29 december getroffen door het bericht van het overlijden van onze collega: de fus 2^e klasse Mark Peeters, YPR ch bij het 2^e pel van onze Acie en slechts 18 jaar oud. Onlangs op 9 december heb ik Mark nog mogen beëdigen en naar ik begrepen heb zat hij vol goede voornemens om van alles te doen en te bereiken bij de krijgsmacht. Het bericht van zijn overlijden heeft een grote impact gehad op mij, op zijn kameraden uit zijn directe omgeving en heeft tot groot verdriet geleid bij zijn familie. Wij leven met hen mee.

Korte terugblik

Ondanks het treurige begin van dit nieuwe jaar wil ik toch nog kort terugkijken op het oude en

vooruitkijken op het nieuwe jaar. Wat heeft het oude jaar ons opgeleverd en wat gaat het nieuwe ons wellicht brengen?

Heel 2004 heeft in het teken gestaan van het verder opwerken van de compagnieën naar het niveau IV en het gereedstellen van de Ccie voor SFIR 5.

Infanterie en met name dan nog de pantserinfanterie is een schaars goed. De KL heeft niet zoveel infanterie in de organisatie zitten en enkele eenheden, en daar zijn wij er een van, zijn daarbij nog onderbezet ook. De vraag naar infanterie is daarentegen groot. Zowel voor missies in het buitenland (zie nu weer Irak) maar ook als het gaat om steunverleningen in het binnenland. Blijkbaar zijn wij als infanteriebataljon erg in trek bij allerlei opdrachtgevers. Binnen de eigen brigade leverde ons bataljon de meeste steunverleningen en stonden er tot vlak voor de kerstdagen nog mensen van ons in Cappelle a/d IJssel wacht te draaien op een Amerikaans complex. Ook nu nog draait die wacht daar met onze mensen door.

Daarnaast waren wij als Garderegiment Fuseliers Prinses Irene betrokken bij vele ceremoniële inzetten. Zo kenden we twee koninklijke begrafenis en vele 60-jarige bevrijdingsfeesten en defilés. Het Regiment heeft hierbij veel waardering voor haar optreden geoogst.

Dit zorgde het afgelopen jaar voor extra druk op ons bataljon en daardoor werd het toch nog een heel druk jaar.

Des te opmerkelijker is het dat wij in dat jaar toch nog een aantal opmerkelijke prestaties hebben weggezet zoals het opnieuw winnen van de brigade sportdag (dit is nu traditie en legt een druk op ons (m.n. de SSVOSTcie) om dat dit jaar weer te doen) en het binnenhalen van de derde plaats in de competitie om de BLS Trofee.

Samen met de
Regimentsadjutant naar
Irak

Bezoek aan Irak

Tussen Kerst en Oud en Nieuw heb ik samen met de regimentsadjutant een bezoek gebracht aan de mannen en vrouwen van de Ccie in Irak en ik kan u mededelen: zij maken het goed en staan hun mannetje. Het invasiekoord is in korte tijd in het gebied van de Ccie al een positief teken geworden voor de lokale bevolking; onze fuseliers worden hogelijk gewaardeerd. Velen van u wisten dat al want ik heb daar gemerkt dat er veel contacten zijn tussen u hier en onze mensen daar en dat wordt enorm op prijs gesteld. Daarvoor wil ik u alvast bedanken en u vragen om dit nog even vol te houden. Inmiddels is bekend dat de compagnie het kamp in Al Khidr, "Colijnsplaat", overdraagt aan de lokale autoriteiten en de verdere terugverplaatsing van het bataljon aldaar zal ondersteunen en beveiligen. Dit betekent dat de compagnie, volgens planning, rond eind maart weer terug zal zijn op Nederlandse bodem. Eindelijk zal dan het bataljon vanaf 1 juni weer compleet zijn.

Vorbereiding op eventuele uitzendingen

Het gereed maken voor een missie gaan we ook doen in 2005. Zoals u wellicht weet moet ons bataljon klaar staan voor een eventuele uitzending in november 2005. Wij zullen dat volgens planning dan zijn met de Staf- en onze Acie en het Aesk van 11 Tankbataljon.

De Bcie volgt, na het trekken van een tussen-sprintje in 2004, nu weer het ritme van het tankbataljon en staat gepland om daarmee gereed te zijn in mei 2006. De Ccie volgt nog weer later en proberen we in het ritme van de rest van het bataljon te krijgen.

Voor 2005 staat er geen daadwerkelijke uitzending voor ons in de planning. Maar dit is slechts de planning. Als professioneel militair moeten wij tegenwoordig rekening houden met alle eventualiteiten en er kan zo maar wat veranderen in wel of geen uitzendingen. Het gereedstellen van de Ccie bewijst in ieder geval dat het bij dit bataljon

mogelijk is om een compagnie binnen een redelijke voorbereidingstijd klaar te stomen voor een missie.

Voor 2006 heeft onze brigade de opdracht om Provinciale Reconstructie Teams (PRT) te leveren voor Afghanistan. Ons bataljon zal daar, wederom als planning, de eerste van moeten gaan vullen. Nu is het nog onduidelijk hoe zo'n PRT er precies uit gaat zien, maar zeker is dat het kaderzwaar is en voorzien wordt van een infanterie beveiligingselement. Zodra er meer duidelijkheid is over deze opdracht zal ik daarover berichten. Zeker is, als alles doorgaat, dat het invloed gaat hebben op ons programma in de 2^e helft van dit jaar.

Weer terug naar de onmiddellijke en meer nabije toekomst

Het nieuwe jaar voor een Fuselier begint traditiegetrouw met de Regimentsjaardag. Op deze, door velen bezochte dag, werden onze gevallen kameraden herdacht en de oprichting van ons Regiment. Aan de hegemonie van de Acie bij de sportwedstrijden is een einde gebracht; de prijzen waren wat meer verdeeld over de compagnieën, waarbij onze Belgische vrienden, ook al traditiegetrouw, de loopnummers voor hun rekening namen.

Kransen liggen klaar voor eerbetoon gevallenen

Voor de zomer van dit jaar werken wij op naar het bataljonsniveau. In januari hadden we nog een eigen oefening in Klietz. Het oefenen met een lucht-mobiele vijand blijft een extra motivatie. Vanaf dit moment zullen we getraind gaan worden door de brigade. Eerst in Bergen Hohne, dan nog een Computerondersteunde oefening en tenslotte in Altmark met een echte Duitse vijand. Het ziet er naar uit dat we veel van Duitsland zullen zien, in ieder geval van Berlijn. De Bcie volgt eenzelfde schema maar dan met 11 Tankbat.

Tussendoor hebben wij nog een reïntegratieoefening voor de Ccie met het gehele bataljon die waarschijnlijk gaat plaatsvinden in België.

Dit programma samen met andere zaken zoals een aantal reorganisaties en invoering van nieuw materieel zullen van 2005 ongetwijfeld ook weer een lekker gevuld jaar maken.

Rhino Job

Een belangrijk project is Rhino Job, bedoeld om eigen regionale activiteiten te ontplooiën om zo onze vulling met personeel te verbeteren. Het regiment zal in de loop van dit jaar daarvoor vele extra activiteiten opstarten. De verwachting is dat de instroom van nieuw personeel inderdaad zal toenemen.

Daarnaast krijgen we te maken met een nieuw bevoorradingsstelsel (Fysieke Distributie), een reorganisatie in de geneeskundige wereld en een in de personeelsdienst, waarvan het allemaal de bedoeling is dat het onze organisatie nog beter maakt dan zij al is.

De invoering van nieuw materieel als de Gill, het Soldaat Modernisering Programma (SMP) en in de toekomst de Fennek en het nieuwe Infanterie Gevechts Voertuig (na 2006) zullen bataljons als de onze een nieuwe kwaliteitsimpuls geven en een uitdaging aan het personeel om daar mee te gaan leren werken.

Kortom: gebrek aan werk is er niet. Ik weet ook wel dat het gros van het bataljon wil weten of er een uitzending volgt in 2005 of niet, maar zoals ik al eerder heb aangegeven: het zit niet in de planning, maar we maken ons er wel gereed voor. Ik vraag eenieder van het bataljon daar ook altijd gereed voor te zijn.

Genoeg achteruit gekeken en vooruit geblikt, we mogen weer vol aan de bak dus: aan de slag!

Volo et Valeo!

Avonturen tijdens een missie in Irak

**Tekst: Kapitein der Fuseliers, Werner Blok
Commandant C-Berencie**

Op het moment van schrijven, is de C-Berencie inmiddels verhuisd naar het Amerikaanse "Camp Virginia" in Koeweit, om van daaruit de diverse konvooien te voorzien van de zogeheten Force Protection. Ik kan u verzekeren dat dit een heftig einde betekend van een toch al intensieve uitzending, gelet op de werkdruk die voor de drie pelotons op dit moment aanwezig is. Daarnaast verplaatsen de mannen zich nog steeds door Irak, wat 200% concentratie vergt. Een uitzending die eigenlijk definitief voor ons begon op 5 mei 2004, vlak voordat de Berencie zich diende op te stellen om deel te nemen aan het Defilé te Wageningen. Een veelvoud aan zaken moesten in sneltreinvaart worden georganiseerd, waarbij de periode vanaf 17 augustus tot en met 13 oktober zeer intensief waren, voor zowel militairen als het thuisfront. Op 15 en 17 november 2004 zijn wij als compagnie (+) in de richting van onze uiteindelijke uitvalsbasis in Al Khidr getogen. Een uitstekend inwerkprogramma wachtte ons en in krap 3 dagen tijd, op de 19e november, moesten (en wilden) wij het roer van onze collegae van SFIR-4 overnemen.

Drie fasen in de uitzending

De uitzendperiode zou voor ons in een 3-tal fasen uiteenvallen:

kennismaken met het terrein, de bevolking en de autoriteiten

Kennismaking met autoriteiten

het zogenaamde Sector Security Reform ten behoeve van de verkiezingen
re-deployment

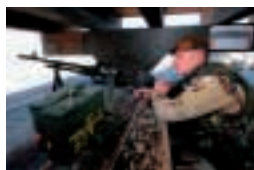
Als rode draad door deze uitzending liep uiteindelijk het Sector Security Reform, waarbij ik als kernactiviteit van de Berencompagnie zag, het zo goed mogelijk voorbereiden van de autoriteiten in mijn Area of Responsibility, op de naderende

verkiezingen, maar zeker ook op de periode erna. Het is natuurlijk van het grootste belang een goed functionerend overheidsorgaan achter te laten, dat ook het nodige voor de bevolking kan en moet betekenen, nadat de NLBG haar missie zou beëindigen.

Hiervoor had ik een aantal zeer belangrijke sleutelspelers in mijn geledingen, die aan de relevante Irakese hoofdrolspelers gelieerd waren: burgemeesters, sjeiks, commandanten van lokale politie en legereenheid. Om die sleutelfunctionarissen in staat te stellen hun taken uit te voeren, is veel en belangrijk werk verricht door de pelotons en mijn CIMIC functionarissen. Zij hebben ervoor gezorgd dat het in het gebied rustig is gebleven.

“Showing the force”

Met veelvuldige “showing the force” patrouilles gaven we een duidelijk signaal richting de bevolking, dat wij onze spreekwoordelijke vinger nauwlettend aan de Irakese pols wilden houden. De pelotons stuitten hierbij regelmatig op situaties waarbij onze CIMIC specialisten hun know-how konden inzetten. Op deze wijze probeerden

“Duidelijk signaal aan de bevolking...”

Opperste concentratie bij de uitoefening van de taak

“Showing the Force”

wij de “Hearts and Minds” voor ons te winnen om omstandigheden te creëren (rustige omgeving) waarin de belangrijke verkiezingsvoorbereidingen konden gebeuren. Terugkijkend denk ik dat wij als compagnie (maar ook als NLBG) daar op zeer goede wijze in zijn geslaagd, wetende dat er zich in Al Muthanna geen incidenten van formaat hebben voorgedaan, en 80% van de stemgerechtigden van hun democratisch recht gebruik hebben gemaakt.

Werkwijze

De werkwijze die wij hanteerden werd eigenlijk bepaald door de externe factoren (terrein en groeperingen). Ons gebied werd van Oost - West door de Eufraat doormidden gesneden. Rondom de Eufraat concentreerde zich het leven, waardoor een gebiedsindeling wel heel erg moeilijk werd. Wij hebben ervoor gekozen de werkzaamheden te verdelen in een 48-uurs schema waarbij de groepen het gehele cie-vak als patrouillegebied kregen, aangestuurd door de cie-staf en de TIC. De PC en OPC van de pelotons hadden naast hun organieke taak ook een liaison functie richting de belangrijkste sjeiks in ons gebied. Hierbij hadden zij uiteraard nauw overleg met de CIMIC functionarissen om voor hen de potentiële projecten te onderkennen en af te stemmen. De dagelijkse operatie werd door de plaatsvervangend CC en de SMO aangestuurd. De CA was gedurende de missie een spil aangaande wel en wee op de base, beheer van de tolken, direct aanspreekpunt voor alle onderofficieren en natuurlijk mijn adviseur. Ikzelf had naast mijn organieke verantwoordelijkheden als extra taak de contacten te onderhouden op gemeentelijk en commandanten niveau. Dit gebeurde minimaal op wekelijkse basis waarbij naar de verkiezingen toe de intensiteit alleen maar toenam.

Aanzen en status

Wat opvallend te noemen is, voor de manier waarop wij hebben moeten werken met de Irakese bevolking en de autoriteiten, is het feit dat men in Irak heel veel waarde hecht aan aanzien en status. Men doet er alles aan om ervoor te zorgen dat een goede indruk bij de gesprekspartner wordt achtergelaten, waarbij men soms niet schuwt om de eigen status wat te overdrijven. Respect is iets van wezenlijk belang. Zonder eerst wederzijds respectbetuigingen is het lastig om iets te bereiken. Dit staat vaak haaks op de manier waarop wij

in Nederland gewend zijn om problemen aan te pakken en pro-actief op te lossen. Is het een beter dan het ander? Nee, wel anders en dat moesten wij als “gast” wel degelijk meenemen in onze strategiebepaling. Duidelijk is geworden dat geduld een zeer schone zaak is.

Stammencultuur

Wat ook zeer afwijkt van onze opvattingen, is de wijze waarop men in Irak aankijkt tegen zaken als fraude, zwarte handel, smokkel en vuurwapens. Vaak worden deze zaken uitgelegd als zijnde onderdeel van de stammencultuur, waarbij de levensvatbaarheid afhangt van deze verschijnselen. Als ik het heb over de stammencultuur, heb ik meteen een ander fenomeen te pakken dat regelmatig voor hoofdbrekens zorgden. Vooral de discrepantie die bestaat tussen een democratisch gemeentebestuur met al haar instanties, en het wel en wee van de stam en alle leden die daar van deel uitmaken, zorgden voor veel cryptische situaties. Als voorbeeld valt te noemen de stammenstrijd waarmee wij ons vrij snel na binnenkomst geconfronteerd zagen. Het betrof een twist tussen twee stammen waarbij de commandant van de politie en de compagnie van het Iraakse leger lid waren van de strijdende partijen. Vanuit hun herkomst zagen zij zich dus tegenover elkaar gesteld, terwijl ze uit hoofde van hun functie de opdracht hadden samen te werken, om de crisis te bezweren en bloedvergieten te voorkomen. Het is daarom ook niet verwonderlijk (maar wel te betreuren) dat deze periode een aantal doden heeft gekost. En de rol van de Berencompagnie in deze? Wij hadden de taak de situatie te blijven monitoren en alle verantwoordelijken erop aan te spreken dat zij een plicht hadden te vervullen (en vervolgens controleren dat ze die dan ook uitvoerden).

Tot de tanden bewapende apaches

Heilig ontzag voor Apache helikopters

In dit verband hebben wij voor het eerst gewerkt met Apache helikopters. Hier ben ik tot de ontdekking gekomen wat een geweldig middel dit is. Het geeft enerzijds de eigen troepen een grote opkikker voor wat betreft het zelfvertrouwen. Twee van die machtige, tot de tanden bewapende apparaten die boven in de lucht hangen en die in geval van nood op afroep ter beschikking zijn. Tevens verhoogde het de situational awareness enorm. Vanuit de lucht vielen zaken op die moeilijk waar te nemen zijn vanaf de grond. Daarnaast hadden alle Irakezen een heilig ontzag voor deze machines. Bij elke inzet van de Apaches werd het conflict meteen bezworen.

Verder is het opvallend (en af en toe gevaarlijk) hoe nonchalant men in Irak met wapens en het gebruik ervan omgaat. Regelmatig zijn er schietincidenten voorgevallen waarbij eigen eenheden voor “vijand” werden aangezien en er waarschuwingsschoten tegen hen gericht werden. Voor mij was het in zo’n geval zaak terugkoppeling te zoeken met betreffende commandant, om nog maar eens uit te leggen wat de herkenningstekens waren en hoe wij het gebruik van geweld hanteren. Ook het vreugdevuur heeft regelmatig voor verwarring en onduidelijke situaties geleid. Gelukkig zijn alle momenten zonder kleerscheuren doorstaan.

Klimatologisch gunstige periode

Waar ik ook zondermeer gelukkig mee ben is het feit dat wij, klimatologisch gezien, in een zeer gunstige periode deze missie ingingen. Daar waar het voor u als lezer nu guur en koud weer is, genieten wij van een heerlijke zonnige lucht met temperaturen zo rond de 25 graden. Dat is eigenlijk het beeld van de afgelopen vier maanden geweest, waarbij wel af en toe een behoorlijke regenbui voor de nodige modder zorgde. Wat op voorhand voor de nodige hoofdbrekens zorgde, was het verkeer. Ik ben blij (terwijl we nog een aantal weken moeten) dat we dat heelhuids hebben doorstaan, en het zal enige omschakeling vergen om weer aan het verkeersbeeld in Nederland te wennen.

Re-deployment

De re-deployment fase is voor ons als eerste compagnie gestart. Onze operationele taak stopte op 14 februari. Op die dag is een kwartiermakerde-

tachment naar Koeweit gegaan om alvast de komst van de hoofdmacht een week later, voor te bereiden. Vanaf 14 t/m 19 februari is veel werk verzet om de base te ontmantelen. Stukje bij beetje werden alle faciliteiten onder ons vandaan afgebroken. Uiteindelijk bleef op de 20e februari een driehoekige zandplaat over omringd door een defensive wall en een aantal slaapfab's. Dit heb ik op symbolische wijze kunnen overhandigen aan de lokale autoriteiten, waarna de hoofdmacht koers kon zetten richting Koeweit.

De base als thuishaven

De base heeft ons als Berencie veel plezier opgeleverd. Het was duidelijk drie en een halve maand ons thuis, waarbij de driehoekige vorm zo karakteristiek was. Hier hebben wij geprobeerd om zo goed mogelijk een thuishaven te maken waarbij zoveel mogelijk is georganiseerd om dat thuisgevoel vorm te geven: Sinterklaasavond, kerstavond (+maaltijd), Oud en Nieuw, Regimentsjaardag, midtermdag, carnaval en talloze bingo avonden en sportwedstrijden. We hebben vele gasten ontvangen : BLS, C-OPCO, PCDS, Vaste Kamercommissie voor Defensie, C-AMB om maar

Een koele duik om het nieuwe jaar in te luiden

Ook in Irak vierden we Carnaval

een paar te noemen. Ook zijn we regelmatig verast met een bezoek van de media, waarbij wij hebben gestreefd een zo goed mogelijk beeld te geven van ons als compagnie maar zeker ook als geheel Regiment. Ik denk dat we een aantal keer daar prominent in zijn geslaagd.

Het werken als deel van een luchtmobiel bataljon is uitstekend bevallen. Op voorhand had ik niet kunnen zeggen dat de opvang en het integreren als deel van 11 (NL)BG GGJ SFIR-5 zo soepel en ongecompliceerd zou verlopen. Ik heb het enorm gewaardeerd dat de Berencie altijd als gelijkwaardig is beschouwd en kon rekenen op een gelijke behandeling. Binnen de Berencie hebben we natuurlijk ook de nodige externen toegevoegd gekregen. Een groot compliment voor hen is op zijn plaats, gelet op de manier waarop zij zich in korte tijd op een uitstekende wijze hebben gemanifesteerd. De meesten zijn inmiddels weer thuis en genieten van een welverdiend verlof.

Unieke ervaring

Het verlof voor de drie resterende pelotons zal vanaf 26 maart kunnen worden genoten. Allereerst zullen wij de laatste fase op goede wijze moeten afwikkelen, waar ik overigens geen twijfels over heb. Waar ik deze bijdrage aan de Vaandeldrager mee zou willen afsluiten is u allen te laten weten dat deel uitmaken van deze missie een unieke ervaring voor de C-Berencie is geweest. Ik heb al menigmaal de loftrompet over iedereen binnen de compagnie laten klinken, maar wil ook deze gelegenheid nog maar eens aangrijpen om hen te bedanken voor al het werk dat verzet is. Het is mij als commandant wel heel erg eenvoudig gemaakt deze opdracht te vervullen en ik ben veel dank en complimenten aan iedereen verschuldigd. Tegen alle Beren en Berinnen zeg ik: "Wees trots op jullie prestaties en besef dat je deel hebt uitgemaakt van een bijzondere missie. Dat is niet iedereen gegeven. Dit schept ook verplichtingen. Ga niet naast je schoenen lopen van trots, maar deel je ervaringen met zoveel mogelijk collega's die niet in de gelegenheid zijn geweest een SFIR rotatie mee te maken". Alle overige Regimentsgenoten wil ik bedanken voor hun steun om onze missie mogelijk te maken en ook voor de hartelijke belangstelling gedurende ons verblijf in Irak. Ik verheug me op het eerste moment waarop wij elkaar in het Oirschotse Zand de hand weer kunnen schudden!

Fuseliers vieren bijzondere Regimentsjaardag

Tekst: Maj der Fuseliers, Marcel Duvekot, PBC (Regimentscoördinator)

Op 7 januari 2005 was het feest. We vierden voor de 64^e maal de oprichting van de Koninklijke Nederlandse Brigade. Deze vond plaats op 11 januari 1941 in het Britse Congleton. Wij prijzen ons gelukkig dat we daar telkens weer samen met de mannen van toen bij stil mogen staan. Ik moet er niet aan denken dat 'er even bij stil staan' plaats vindt op het bataljonsappel. Nee, geheel 17 Painfbat GFPI, de Stcie 13 Mechbrig, de oud-strijders van de Irene Brigade, deputaties van de Indië bataljons, vertegenwoordigers van het Genootschap Vrienden van de Fuseliers, een afvaardiging van de Vereniging Veteranen Vredesmissies GFPI en last but not least een stevige afvaardiging van ons zusterbataljon 'Bevrijding 5e linie' uit Leopoldsburg, waren verenigd om het groots te mogen vieren.

Regimentsjaardag in Irak

In Irak werd de Regimentsjaardag wel op 11 januari gevierd. Kapitein Werner Blok had alle NFO-taken door de Grenadiers en Jagers overlaten nemen! Zo kon men zelf in Al-Khidr een stijlvolle herdenking organiseren. Na de dodenherdenking nuttigde men een stevig Engels ontbijt, waarna er een programma werd afgewerkt wat een kopie lijkt van het geen we enige dagen eerder in Oirschot beleefden. Weliswaar zonder Belgen en oud-strijders, maar toch heel vertrouwd met een alternatieve Hemmes-cross.

De beer geeft het startschot voor de cross

In het Oirschotse zand

Hier in ons Oirschotse zand beleefden we onze inmiddels bekende traditionele Regimentsjaardag, of toch niet...

Na het uitgebreide Engels ontbijt volgde het Regimentsappèl met dodenherdenking. De

Overste Tim Luiten spreekt het Regiment toe

Regimentscommandant herdacht alle gebrachte offers vanaf de strijd in de Tweede Wereldoorlog. Vervolgens stond hij stil bij het recent overlijden van ZKH Prins Bernhard en de waardige bijzetting te Delft. Onze Fuseliers hadden ditmaal naast de erecompagnie op de markt te Delft ook een erewacht in de Chapelle Ardante uitgevoerd. Hiervoor bracht hij de bijzondere waardering namens de Chef Militair Huis van Hare Majesteit over!

Verder memoreerde hij het recente overlijden van de fuselier 2 Mark Peeters. Heel recent bij ons geplaatst en vol goede moed. Als sporter had Mark zijn zinnen gezet op de regimentscross. Helaas is het niet zo ver gekomen. Z'n maat zou in een T-shirt met zijn opdruk een gooi naar de eerste plaats doen.

Nadat de vlag halfstok ging, het signaal taptoe werd geblazen, zijn er kransen gelegd namens het Regiment, de Koninklijke Brigade Prinses Irene, de Indië bataljons en Vereniging Veteranen Vredesmissies GFPI.

Belgische topper

De traditionele regimentscross werd weer een Belgische slachting. Ze komen wel steeds uit de 5e linie maar eindigen altijd in de 1e. Een Belgische topper nam spontaan het shirt met de beeltenis van de overleden Peeters over en realiseerde gebroederlijk de droom van een Fuselier. Dat zijn nog eens zusters die Belgen!

Rondom de lunch vingen de sportwedstrijden aan. Alle eenheden gingen weer voor goud. Er werd gezwommen, met diverse wapens geschoten, een parcours militair afgelegd, volley- en voetbalwedstrijden gehouden. Naast de eer ging het hard tegen hard om de grote hoeveelheid bekers!

In afwachting van de winnaar

Ik ga u de details besparen maar er werd absolute geschiedenis geschreven. Onze B-cie stond geheel in strijd met de traditie bij de prijsuitreiking ook volop tussen de bekertjes. Proficiat! De overall prijs ging naar de A-cie.

De Van Besouw beker is dit jaar voor de A-cie

Dit omdat ze het schieten (overall-klassement = van Besouw-beker), het zwemmen en de Hemmes trofee wonnen. Gelukkig kan deze laatste prijs reglementair niet naar Leopoldsburch. Zij hadden natuurlijk wel de overall 1e plaats in deze cross opgeëist.

Van al dat sporten hadden we wel erg veel dorst gekregen. Daarom was het de hoogste tijd om onze dag in de Treffer voort te zetten. Afsluitend was er een prima Chinees-Indisch buffet. Het was weer een heel bijzondere Regimentsjaardag geworden op naar de volgende keer!

Goede prestaties werden geleverd door ons "Zusterbataljon"

Regimentsweetjes

A001 Paul Payens 24 jaar eerlijk en trouw aan Hare Majesteit

**Tekst: S. Fridael,
Bataljons/Regimentsadjutant 17 Painbat GFPI**

Strak stond het gezicht van de A001 Paul Payens toen hij van onze Regimentscommandant, Lkol T. Luiten, de zilveren medaille opgespeld kreeg voor langdurige eerlijke en trouwe dienst. Het zegt alles over de emotie die Paul Payens op dat moment beleefd bij het terugdenken aan een lange tijd van dienen voor Hare Majesteit. Zijn vrouw en drie kinderen kijken vol trots toe hoe de ceremonie verloopt en papa wordt gedecoreerd. In zijn toespraak blikt de Regimentscommandant even terug naar de tijd die voor Paul Payens ooit

begonnen is als dienstplichtig sportinstructeur. Hierin memoreert de overste het feit dat hij nog als jonge luitenant, net van de KMA en nat achter de oren geplaatst werd bij 17 Painfbat en te maken kreeg met de ervaren PS'n van de Cie waaronder ook Paul Payens. Mannen die niet makkelijk waren maar waar hij veel van heeft geleerd en die hem in het juiste spoor hielden. Ook toen was de rol van de onderofficier van groot belang.

Thuishaven

Uit deze terugblik blijkt ook dat 17Painfbat GFPI voor de adjudant meer is dan een zomaar een bataljon. Voor hem is het meer een thuishaven geworden. Bijna alle functies die hij heeft doorlopen heeft hij gediend bij dit bataljon. Maar ook uitstapjes naar de SROKI in Ermelo en de KMS in Weert behoren tot zijn verleden. De regimentscommandant benadrukt in zijn speech de waardering voor de onderofficier door de jaren heen met een fragment uit het gedicht "De zilveren medaille voor 24 jarige trouwe dienst" gepubliceerd in 1825.

Het klinkt als volgt: **"Waarde krijgers allemaal, met dit trouwheids- eermetaal! 'k schat u hoog, als steunpilaren van het militair gebouw, dat gegrondvest is op trouw. Bij uw zilvren baard en haren past het eereteken schoon; 't is een sieraad voor uw jaren Uwer grijsheid roem en kroon"**. Een gedicht dat alles zegt over de waardering voor de onderofficier van toen maar ook van nu. Ook mevrouw Ine Payens, wordt natuurlijk door de Regimentscommandant niet overgeslagen. In zijn toespraak geeft hij aan dat de steun van het thuisfront zeer belangrijk is, ook vanwege het feit dat de beroepsmilitair veel en langdurig weg kan zijn. Een bloemetje en een paar kussen zijn dus wel op zijn plaats. Na de ceremonie vindt in de Regimentsmess Congleton de receptie plaatsvindt. Na een korte toespraak van het hoofd van de S1, waarin Paul wordt geroemd vanwege zijn rol als onderofficier binnen zijn sectie, een kort woordje van de Regimentsadjudant, waarin zijn voetbaltalent en de voor Paul zo kenmerkende rondgang met zijn bakfiets wordt aangehaald en het uitreiken van de miniatuurmedaille door de voorzitter van de ROOV blijkt Paul zelf ook even terug op zijn tijd bij Defensie.

Uit iedere tijdsperiode wist hij personen uit te nodigen voor zijn feestje. En met een duidelijk hoorbaar Brabants accent wist hij deze mooie perioden voor eenieder tot leven te brengen. Velen van

het bataljon maakten ook deel uit van die perioden en wisten zich duidelijk terug te vinden in de verhalen die Paul vertelde. Paul geeft hier in elk geval mee aan dat hij met ontzettend veel plezier de afgelopen 24 jaar heeft kunnen werken. Nu, na 24 jaar is hij nog steeds actief voor bataljon en Regiment. En dat zal voorlopig nog wel zo blijven. We mogen trots zijn op Paul en ons gelukkig prijzen met een collega, zoals hij, binnen onze geleerden. Iemand die een goede combinatie heeft weten te vinden tussen hard werken en veel plezier maken. En Ine moet toch dolgelukkig zijn met zonne vent.

Een serieuze adjudant Payens tijdens het uitreiken van de medaille

Koorduitreiking Hedel

Tekst: Tlnt der Fuseliers, Dennis Schots, A-cie 1e peleton

Op 16 december 2004 was er weer een koorduitreiking in Hedel.

Deze koorduitreiking werd bijgewoond door een aantal oud-strijders, uiteraard was Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes, voorzitter van de vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene bij deze koorduitreiking aanwezig. Naast generaal Hemmes waren er afgevaardigden van het bataljon, een klas van de basisschool Met de Bijbel uit Hedel en nog een aantal andere belangstellenden. Na de toespraak van Regimentscommandant Lkol. Tim Luiten gaf generaal Rudi Hemmes een impressie over de bevrijding van Hedel. Deze impressie schetste een goed beeld hoe de gevechten om de bevrijding van Hedel, van 22 april 1945 tot 27 april 1945, zijn verlopen. Bij het uitreiken van de invasiekoorden kregen de oud-strijders hulp van de kinderen van de basisschool. De leerlingen kregen in de week voor de

koorduitreiking les over de bevrijding van Hedel, de traditie van het invasiekoord en de geschiedenis van het 17 Painfbat GFPI.

Na het nuttigen van de Calvados gingen de fuseliers met hun koord te water in de haven van Hedel. Dit allemaal onder toezicht van de aanwezigen. Aangezien het december was, was het water heerlijk "warm"! Na het nat maken van de koorden is er nog wat nagepraat onder het genot van een hapje en een drankje.

Oproep

Het museum is in het bezit van een bijzonder boek uit de tijd van de Indiëbataljons. Probleem is echter dat het boek is geschreven in het Maleis. Is er iemand uit de lezerskring van de Vaandeldrager die zoveel Maleis spreekt dat hij het boek kan vertalen? Als u zo iemand bent neemt u dan contact op met de redactie.

Fuseliers betonen laatste eer aan

Z.K.H. Prins Bernhard

Tekst: Tweede Ltnt der Fuseliers, Vincent Rietveld (B.Cie)

Op 1 december 2004 werd bekend gemaakt dat op 93 jarige leeftijd Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard was overleden. Een groot verlies voor de krijgsmacht en voor vele veteranen maar met name voor de veteranen van de Prinses Irene Brigade. De Prins heeft veel betekend voor de Brigade. Als hoofdverbindingsofficier tussen Engeland en Nederland was de Prins nauw betrokken bij de oprichting van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene. De Prins maakte zich hard voor de positie van de Nederlanders en vanuit zijn positie behartigde hij de Nederlandse belangen bij het Geallieerde Bevel. Hij liet de Irenemannen nooit in de steek en is hen altijd trouw gebleven.

Ceremonieel tenue en gewapende exercitie

Op het moment dat het nieuws van zijn overlijden bekend werd, was de B-cie aan het oefenen met 11 Tankbat in Klietz. De fuseliers realiseerden zich meteen dat ze als Garderegiment de eer hadden om deel te nemen aan de bijzetting van de Prins.

Al snel werd bekend dat onder leiding van Kapitein Landa de B-cie, aangevuld met een detachement van de A-cie, de Eerafzetting op de Markt van Delft zou leveren.

Op dinsdag 7 december werden de fuseliers gekleed in het ceremonieel tenue bij het Depot Ceremoniële Kleding te Rijswijk. Door de media-aandacht daar waren de fuseliers 's avonds te zien bij verschillende nieuwsprogramma's en een dag later sierden enkele fuseliers de voorpagina's van grote dagbladen, zoals de Telegraaf.

De dagen hierna werd er iedere dag twee uur geoefend op de gewapende exercitie. Op vrijdag was de generale repetitie en deze verliep goed. De fuseliers waren klaar voor een perfecte uitvoering van hun taak.

Op vrijdagavond 10 december, de avond voor de bijzetting van Z.K.H. Prins Bernhard, was iedereen geconsigneerd. Men had de Regimentsbar Congleton ter beschikking gesteld om wat te drinken of men kon een film kijken in de bioscoop. Zaterdagochtend 11 december, om 04.30 uur was er cie. appèl en nadat de wapens gehaald waren, vertrokken twee bussen naar Rijswijk. In een sporthal werden alle detachementen van de krijgsmacht opgevangen. Hier konden men ontbijten en zich omkleden in het rode ceremoniële tenue om aansluitend onder leiding van de regelingsofficier, Kapitein Silvester, met de bussen naar de binnenstad van Delft te gaan.

Eerafzetting van Fuseliers op de Markt in Delft

Eredetachement van 100 Fuseliers

Aan de rand van de binnenstad werden de detachementen afgezet en marcheerden zij naar de Nieuwe Kerk. Op het plein vormden de fuseliers een Eerafzetting over de gehele lengte van de Markt. Omdat de B-cie het eerste detachement was wat haar plaats moest innemen, mochten zij ook als eerste opmarcheren over de route die ook de rouwstoet zou afleggen. Op de Markt aangeko-

men, werd onder leiding van de CSM B-cie, de Smi Van Ginderen, exercitiegewijs afgewikkeld. Op deze manier werd uitvoering gegeven aan een strakke, gedisciplineerde en snelle actie om het eredetachment van 100 fuseliers op haar plaats te krijgen, zonder oponthoud te veroorzaken voor anderen. Na drie kwartier kwamen de eerste hoogwaardigheid bekleeders en klonken de eerste commando's. De uitvoering verliep uitstekend. Anderhalf uur later kwam de stoet en het afuit met daarop het stoffelijk overschot van Z.K.H. Prins Bernhard. Na de *missing-man-formation*,

door de Koninklijke Luchtmacht werd de kist de kerk ingedragen en begon de uitvaartdienst. Dit betekende het einde van de Ereafzetting op de Markt. Na ongeveer 3 uur in de vrieskou gestaan te hebben, marcheerden de fuseliers weer terug richting de rand van de stad waar de bussen stonden te wachten, om naar de sporthal terug te keren. Daar werd het ceremonieel tenue ingeleverd en ging de reis richting Oirschot. Vanwege de uitstekende uitvoering werden de inspanningen beloond met een dankbetuiging van de Mandataris Defensie, de Brigadegeneraal Komen.

Regimentskalender 2005

DATUM	ACTIVITEIT	LOCATIE	BIJZONDERHEDEN
31 maart	Koorduitreiking	Beringen	BCie + Vaandel
14 april	Lustrum Delftsche Studentenweerbaarheid	Delft	Detachment (+/- 15 man) SSVOSTCIE
20 april	Reünie 7 GRPI	Oirschot	Oud-strijders 7 GRPI/del bat + ACie
21 april	Lezing ISAF	Delft	C CCie
28 april	ROOV borrel in/uitdrinken	Oirschot	Leden ROOV aanvang 16.00 uur
29 april	Bloemenhulde H.M. de Koningin	's Gravenhage	Delegatie bataljon
04 mei	Herdenkingen	Tilburg / Colijnsplaat/Hedel	Tilburg: SSSVOSTcie Colijnsplaat: CCie Hedel: ACie
05 mei	Defilé Wageningen	Wageningen	Delegaties (+/- 40 man) ACie
08 mei	Herdenking Bevrijding Den Haag	Den Haag	Vaandel, BCie (2x30) samen met GGJ en Kmarns
12 mei	Reünie VOS KNBPI	Oirschot	Leden VOS KNBPI/del bat + BCie
23 juni	Beëdiging + regimentsbijeenkomst	Oirschot	
24 juni	Koorduitreiking	Colijnsplaat	CCie
25 aug	Regimentsdiner GFPI	Oirschot	Leden VVOGFPI & genodigden
27-28 aug	Kinderweekend en gezinsBBQ	Oirschot	Leden Off en Oon verenigingen
06 sep	Bevrijding Beringen	Beringen	Vaandel, CCie + Oud-strijders
07 sep	Herdenking Indië monument	Roermond	RC, Oud-strijders GRPI en detachment CCie
18 sep	Herdenking/defilé bevrijding Eindhoven	Eindhoven	Oud-strijders KNBPI, detachment BCie, "Jonge Veteranen 17Painbat GFPI"
23 sep	Beëdiging en Koorduitreiking	Hedel	Vaandel, ACie
29 sep	Reünie 6 GRPI	Oirschot	6e bat GRPI/del bat ACie
06 okt	Reünie 4 GRPI	Oirschot	4e bat GRPI/del bat CCie
13 okt	Reünie 5 GRPI	Oirschot	5e bat GRPI/del bat SSVOSTCIE
27 okt	ROOV borrel in/uitdrinken	Oirschot	Leden ROOV aanvang 16.00 uur
1 dec	regimentsbijeenkomst	Oirschot	Sterfdag ZKH Prins Bernhard
2 dec	Beëdiging en koorduitreiking	Tilburg	SSVOSTCie
22 dec	ROOV borrel in/uitdrinken	Oirschot	Leden ROOV aanvang 16.00 uur

In Memoriam, Fuselier Mark Peeters

**Tekst: Elnt der Fuseliers, Arnoud Mather,
A-tijgercompagnie**

Op 29 december 2004 bereikte ons het bericht dat de fuselier Mark Peeters was overleden. Mark Peeters, 18 jaar oud, werkte vanaf november 2004, als chauffeur YPR bij eenheid 6, Acie, 17 GFPI. Zijn onbegrijpelijke overlijden laat een gat achter; thuis, in zijn vriendenkring, maar zeker ook bij ons fuseliers.

Mark Peeters wilde al van jongs af aan het leger in. Hij had zijn zinnen gezet op een functie als marinier of iets wat daar op leek. Fanatiek als hij was, wilde hij graag een zware opleiding doorlopen om daarna binnen een gevechtseenheid te kunnen werken. Bij de keuringen bleek zijn ene been langer te zijn dan het andere; hij werd afgekeurd voor de zwaarste functies. Toen Mark erachter kwam dat hij alsnog bij een infanterie-eenheid terecht kon komen, maar dan als chauffeur YPR, was de keuze snel gemaakt. Zodoende stroomde Mark begin november binnen als chauffeur bij eenheid 6 van de Acie. Bij zijn intakegesprek viel hij op door zijn gedrevenheid, hij was iemand die graag zijn handen uit zijn mouwen wilde steken. Naast deze gedrevenheid viel ook de rustige uitstraling van Mark op, iets wat erg gewaardeerd werd door zijn collega's.

Goed sporter

Mark Peeters bleek, behalve fanatiek, ook nog

een goed sporter te zijn. Tijdens de kerstcross wist hij de gehele brigade te verrassen door een derde plaats te behalen. Direct informeerde hij bij zijn PC aan welke crosslopen hij nog meer mee kon doen. Mark was te omschrijven als een harde, rustige werker. Hij wilde graag laten zien wat hij kon, zowel op sport als militair gebied. Hij verheugde zich dan ook op de komende oefeningen in Kletz en Berge-Hohne.

Laatste afscheid

Helaas is het echter nooit zover gekomen. Op 28 december nam Mark een beslissing die niemand van ons kan begrijpen en die wij allen betreuren. Op de crematie van Mark bleek dat dit gevoel precies zo ook leefde bij zijn familie en vrienden. Vele fuseliers die met Mark de opleiding hadden gedaan waren, samen met andere collega's uit het peloton, aanwezig bij het laatste afscheid. Naast de indrukwekkende toespraak van de Majoor de Jong, vertelden zijn familieleden en vrienden dat ook zij compleet verbijsterd waren door deze tragische gebeurtenis. Het was een indrukwekkende dienst. De ouders van Mark gaven aan dat zij zich enorm gesteund hebben gevoeld door de aanwezigheid van de vele fuseliers.

Mark blijf meelopen

Tijdens de regimentscross van 7 januari liep Mark ook mee. Niet fysiek, maar in onze gedachten was hij aanwezig. Ook liep zijn buddy, fuselier Adamus, de cross met een T-shirt met de naam Mark Peeters erop. Tijdens de cross werd het T-shirt, na een blessure van Adamus doorgegeven aan de fuselier Janssen en uiteindelijk aan de Belgische winnaar van de cross. Deze kwam met het T-shirt als eerste over de finish en droeg zijn overwinning en zijn bokaal op aan Mark Peeters en diens nabestaanden. Het T-shirt is door de fuselier Adamus die dag nog naar de ouders van Mark Peeters gebracht. Hulde.

Mark zal, net zoals bij de regimentcross, altijd met ons mee blijven lopen. We zullen je missen Mark, en zeker niet vergeten.

U gaat als militair regelmatig op reis. Een goede reisverzekering is dan ook geen overbodige luxe. De doorlopende reisverzekering van DFD is perfect afgestemd op uw 'militaire' reizen. Zo houdt deze verzekering rekening met de duur van een uitzending of stationering, en uw wereldwijde inzet. Hij sluit naadloos aan op de repatriëringsregelingen van Defensie.

Echter, met de doorlopende reisverzekering van DFD bent u niet alleen gegarandeerd voorzien van een goede dekking voor uw 'militaire' reizen; ook uw privé-reizen zijn hiermee verzekerd. In de doorlopende reisverzekering van DFD zit standaard een annuleringsverzekering. De doorlopende reisverzekering maakt deel uit van een pakket. Vraag nog voor uw zomervakantie naar de premie en uitstekende polisvoorwaarden.

www.dfd.nl

Altijd goed verzekerd op reis, zowel militair als particulier

maatwerk verzekerd

Assurantiën • Hypotheken • Arbeidsvoorwaardenadvies

Tel: (040) 20 73 100 • E-mail: dfd@dfd.nl • Internet: www.dfd.nl